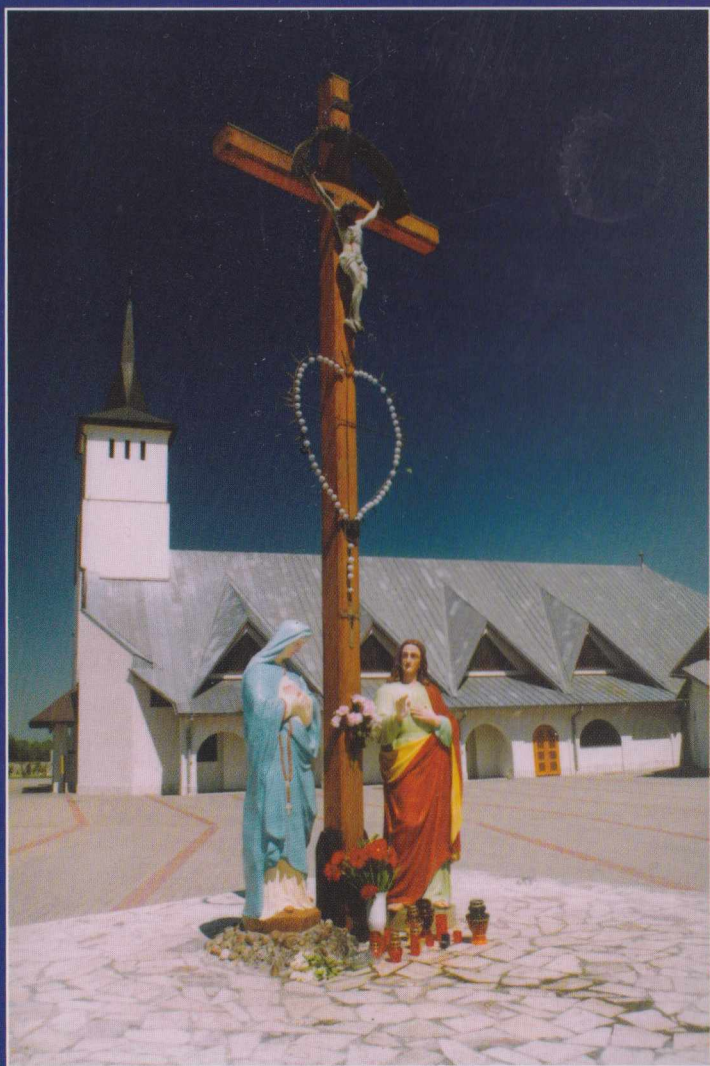

Stasys Bartulis

**DIEVO APSIREIŠKIMAI
IR JŲ REIKŠMĖ
MŪSŲ GYVENIME**

Stasys Bartulis

**DIEVO APSIREIŠKIMAI
IR JŲ REIKŠMĖ
MŪSŲ GYVENIME**

Kaunas, 2012

UDK 23/28
Ba485

© Stasys Bartulis, 2012

ISBN 978-609-408-273-3

TURINYS

1. ĮŽANGA.....	4
2. MISTINIS DIEVO MIESTAS	5
3. DANGAUS KARALIENĖS ŽODŽIAI	8
4. MARIJOS APSIREIŠKIMAS FATIMOJE	9
5. MARIJOS APSIREIŠKIMAS MEDJUGORJĖJE	10
6. REGĖTOJAI.....	18
7. DIEVO MOTINOS PRANEŠIMAI	19
8. KELETAS DIEVO MOTINOS PRANEŠIMŲ	25
9. NAUJIENOS IŠ 1985 METŲ	28
10. MEDJUGORJĖS APSIREIŠKIMŲ IŠVADOS.....	30
11. MARIJOS APSIREIŠKIMAS OLAVOJE.....	31
12. MARIJOS APSIREIŠKIMŲ IR MALDININKŲ PERSEKIOJIMAI.....	37
13. DANGAUS PERSPĖJIMAI LENKIJOS VYSKUPAMS	40
14. MARIJOS APSIREIŠKIMŲ SABOTAVIMAS OLAVOJE	42
15. JĖZAUS KRISTAUS APREIŠKIMAI S. M. FAUSTINAI.....	45
16. OLAVOS APSIREIŠKIMŲ APMAŠTYMAI IR IŠVADOS.....	56
17. EPILOGAS.....	61
18. DANGAUS KARALIENĖS PAMOKYMAI.....	78
19. DIEVAS – VISŲ GERIAUSIAS MOKYTOJAS ŠVIESOJE APREIŠKIMŲ	69
20. KARAI – MĖGSTAMIAUSIA ŠĖTONO PRIEMONĖ VIEŠPATAVIMUI	70

1. ĮŽANGA

Dievas sutvėrė žmogų pagal savo paveikslą ir panašumą. Kuo mes esame į Dievą panašūs? Esame panašūs šviesiu protu, laisva valia ir nemirtinga siela, kurią gavome iš Dievo. Negana to, likome apšviesti per įvairius apreiškimus dėl mūsų prote kylančių neaiškumų, nes piktosios dvasios, norėdamos mus suklaidinti ir pakenkti, stengiasi nukreipti mūsų galvojimą klaidingomis kryptimis, kas joms labai dažnai pavyksta.

Kaipo pavyzdį pateiksiu keletą atvejų:

- anglų gamtininkas Darvinas žmogaus kilimą išvedė iš beždžionės,

- anglų filosofas Marksas prirašė tomus fantazijų, siekdamas sukurti rojų žemėje,

- rusų filosofas Leninas prie Markso fantazijų pridėjo savąias, bet pats praktikoje nesilaikė savo skelbiamos teorijos,

- vokiečių filosofas Engelsas pritarė Markso fantazijoms.

Klaidinanti piktųjų dvasių propaganda privedė prie Šv. Krikščionių Bažnyčios suskilimo ir įvairiausių sektų atsiradimo

- Kristaus Mistinio Kūno sudarkymo; taip pat prie nesantaikos, karų, barnių, įvairiausių negerovių žmonijos istorijoje.

Dievas, norėdamas apsaugoti žmoniją nuo visų tų blogybių kenksmingų pasekmių, siuntė įvairiausius apreiškimus (išaiškinimus, nurodymus, perspėjimus); kai kuriuos man žinomus noriu čia paminėti:

- „Mistinis Dievo Miestas“ arba Dievo Motinos gyvenimas, aprašytas Agredos pranciškonų vienuolyno (Ispanija) vyresniosios Marijos, mirusios 1665 metais,

- Dievo Motinos Marijos apsireiškimas Šiluvoje kalvinizmo plitimo laikotarpyje (XVI amž.),

- Marijos apsireiškimas Lurde (Prancūzijos Pirėnuose),

- Marijos apsireiškimas la Salette (Prancūzijos Alpėse),

- Marijos apsireiškimas Fatimoje (Portugalija) 1917 m. gegužės

13 d.,

– Marijos apsireiškimas Medjugorjėje (Jugoslavija) 1981 m. birželio 24 d.,

– Marijos apsireiškimas Olavoje (Lenkija) 1983 m. birželio 8 d.,

– Jėzaus apsireiškimas s. Marijai Faustinai Kovalskai (Lenkija) 1931 m. vasario 22 d. dėl nutapymo Jėzaus paveikslo su užrašu: „Jėzau, pasitikiu Tavimi“. Jėzaus paveikslas nutapytas E. Kazi-mirovskio 1934 m. birželio mėn.

Apie šiuos man daugiau ar mažiau žinomus Jėzaus ir Marijos apsireiškimus noriu plačiau aprašyti, nes ką per ilgą gyvenimą sužinojau, jaučiu pareigą pasidalyti su visais geros valios žmonėmis, kadangi jaučiu pareigą ir atsakomybę už žinių perteikimą.

2. MISTINIS DIEVO MIESTAS

Tai 351 psl. apreiškimų knyga, susidedanti iš trijų dalių ir 60 skyrių apie Dievo Motinos ir Jėzaus gyvenimą žemėje, parašyta Dievo tarnaitės Agrėdos pranciškonų vienuolyno (Ispanija) vyresniosios Marijos (1602–1665).

Dievą mes privalome pažinti, tai mūsų pareiga, išplaukianti iš Jo pagrindinio įsakymo: „Mylėk Viešpatį Dievą visa širdimi, visu protu, visa siela, visomis jėgomis“; bet Jo nepažindami nesugebėtume mylėti, taigi pirmiausia privalome pažinti. Tai pirmas žingsnis einant prie Jo meilės.

Dėl tos priežasties Dievas mums ir apreiškia apie Save, arba apie savo Motiną, nes per Mariją yra tiesiausias ir tikriausias kelias prie Dievo.

„Mistinio Dievo Miesto“ turinys suteikia mums daug ir plačių žinių link Dievo pažinimo ir dėl to Jis liko mums apreikštas. Čia cituoju 46-to skyriaus:

– „Šventosios Dvasios atsiuntimo“ ištraukas (285, 286 psl.),

– „Marijos Vainikavimas dangaus ir žemės Karaliene“ ištraukas (341, 342, 343 psl.).

„Melsdamiesi ir pasninkaudami laukė Šventosios Dvasios atėjimo

= buvo visiškoje santaikoje, nes netaikiose širdyse Šventoji Dvasia negali gyventi. Piktosios dvasios net pragare jautė anos didžios jėgos, kuri spinduliavo iš tos vietos, kur buvo susivieniję meilėje Kristaus mokiniai, baimę“.

„...pasigirdo baisus griaustinis, kilo stiprus viesulas ir sušvito ryški šviesa. Salė, kurioje visi buvo, prisipildė šviesos, o dieviškoji ugnis apėmė visus esančius: ant visų šimto dvidešimt asmenų galvų pasirodė ugnies liežuviai ir tą pačią akimirką nužengė ant jų Šventoji Dvasia, pripildydama visus antgamtinių dovanų, sukeldama visoje Jeruzalėje įvairių pasekmių – priklausomai nuo asmenų, dalyvavusių toje paslapyje“.

„Švenčiausios Mergelės Marijos darbai buvo Švenčiausiajai Trejybei malonūs, o Dievas davė suprasti, jog yra ne tik patenkintas, bet jaučiasi tarytum įpareigotas už tai, kad turi vienintelę būtybę kurią Tėvas vadina Dukra, Sūnus – Motina, o Šventoji Dvasia – Sužadėtinė“.

„Švenčiausioji Mergelė buvo pakylėta prie Dievo, taigi aiškiai matė Šventąją Dvasią ir patyrė dovanų daugiau negu visi šventieji kartu; Jos garbė viršijo visų angelų ir šventųjų garbė“.

59-to „Mistinio Dievo Miesto“ skyriaus apreiškimų ištraukos:

– Amžinasis Tėvas, visa ko Kūrėjas, tarė angelams ir šventiesiems: „Mūsų Duktė Marija amžinuoju nuosprendžiu buvo išrinkta iš visų kūrinių ir visada buvo mums miela. Niekada nepasirodė neverta vardo ir garbingumo Dukros, kurį Jai Dievo Dvasioje suteikėme. Marija turi teisę į mūsų Karalystę, dėl to bus pripažinta ir vainikuota kaip teisėta Valdovė ir Karalienė“.

– Įsikūnijęs Žodis tarė: „Visi kūriniai, kuriuos sukūriau ir atpirkau, priklauso Mano tikrai ir kūniškai Motinai, bus teisėta ir aukščiausia Karalienė visa to, ko Aš pats esu Karalius“.

– Šventoji Dvasia tarė: „Kadangi Marija turi mano vienintelės, išrinktosios Sužadėtinės garbę ir ištikima visada pasirodė, dėl to per visus amžius Jai priklauso Karalienės Vainikas“.

– Po tų žodžių trys Dieviškieji Asmenys uždėjo ant Marijos galvos karališką vainiką, nuostabiai spindintį ir jokiais turtais neįvertinamą, jog joks kūrinys tokio neregėjo ir neregės. Tuo pat metu nuo Dievo sosto pasigirdo balsas:

„Drauge, Išrinktoji iš visų kūrinių Karalienė, Valdovė ir Savininkė. Pagal mūsų aukščiausiąjį nuosprendį perleidžiame Tau didybę ir aukščiausią valdžią virš visų kūrinių. Nors buvai apdovanota malonėmis daug daugiau negu kiti kūriniai, bet savo nuolankumu užimi pirmą vietą, kuri Tau priklauso; priimk iš mūsų Dievybės viešpatavimą virš visų, ką Mūsų visagalė ranka sukūrė. Iš šio karališkojo sosto viešpatausi lig pat žemės vidurio, nugalėsi pragarą, įveiksi velnius ir visus ten gyvenančius priešus, kurie Tavęs bijos dėka jėgos, kurią Tau suteiksime. Viešpatausi virš žemės, visų elementų ir kūrinių, kurie joje gyvena. Į Tavo rankas ir Tavo valiai atiduodame jėgas ir visų priežasčių padarinius, jų veiklą ir būvimą, kad galėtumei valdyti dangaus įtaką, lietu ir žemės vaisius, kad galėtumei šeimininkauti jais pagal savo nuožiūrą; mūsų valia skaitysis su Tavo tikslais ir vykdys Tavo pageidavimus.

Turi būti visų mirtingųjų Karalienė ir Valdovė; dėl to Tavo galvoje bus pasiūsti jiems mirtį arba prailginti jų gyvenimą. Turi būti kovojančios Bažnyčios Karalienė ir Valdovė, jos Globėja, Užtarėja, Motina ir Mokytoja. Esi ypatinga katalikiškų valstybių Globėja ir Užtarėja. Jeigu Adomo vaikai iš gilumos širdies Tavęs šauksis, jeigu Tau tarnaus ir įgaus Tavo palankumą, jiems padėsi ir paguosi jų nuliūdimuose ir reikaluose. Būsi visų teisingųjų Draugė, Globėja ir Valdovė. Visus juos paguosi, stiprinsi ir apdovanosi gėriu pagal jų pamaldumą Tau.

Todėl skiriame Tave mūsų turtų ir mūsų gėrybių Išdininke; į Tavo rankas sudedame mūsų malones ir dovanas, kad jas dalytumei. Pasaulis viską gaus per Tavo rankas ir nieko žmonėms neatsakysime, ką Tu jiems panorėsi duoti. Visur Tau tarnaus angelai ir žmonės, nes viskas, kas mūsų, yra Tavo, kaip ir Tu visada buvai mūsų. Su mumis valdysi ir viešpatausi per visus amžius“.

3. DANGAUS KARALIENĖS ŽODŽIAI

„Jeigu kas nors gali sumažinti pasitenkinimą, kuriuo naudojuosi danguje, tai tik skausmas dėl liūdnos šventos Bažnyčios ir viso pasaulio būklės. Žmonės žino, jog danguje turi Manyje savo Motiną, Užtarėją ir Gynėją, kad mano uždavinys yra jiems padėti ir vesti į amžinąjį gyvenimą. Aukščiausiasis suteikė Man nesuskaitomas privilegijas, kurias, kaip Gailestingumo Motina, naudoju mirtingųjų naudai. Mano širdies skausmo priežastis yra tai, jog turiu matyti, kaip žmonės Man trukdo daryti jiems gera, Manęs nesišaukia ir dėl to eina į amžinąją pražūtį. Kadangi mano būseną tokia, kad negaliu jausti tikro skausmo, skelbiu vien pagrįstą skundą žmonėms, jog patys sau ruošia amžinąjį pasmerkimą ir nenori leisti Man užsitarnauti garbę, kad jiems padėčiau.

Bažnyčiai visada buvo žinoma kiek daug galiu nuveikti tarpininkaudama ir kokią turiu galybę visiems padėti. Tą tiesą patvirtinau tūkstančiais stebuklų, išklausymų ir malonių, kurias gaudavau mano garbintojams. Visada būdavau dosni tiems, kurie Manęs šaukėsi. Aukščiausiasis ir dabar nori būti dosnus žmonėms ir apdovanoti juos savo malonių turtais, jeigu uoliai sieks mano tarpininkavimo ir bus verti mano palankumo; tada sėkmingai padėsiu jiems prieš Dievo sostą. Tai yra tikras kelias ir būdas Bažnyčios reikalams pataisyti, katalikiškoms valstybėms išgelbėti, tikėjimui išplatinti, šeimoms ir valstybėms sustiprinti, sielų malonėmis ir Dievo bičiulyste apdovanoti“.

4. MARIJOS APSIREIŠKIMAS FATIMOJE

Prasidėjo 1917 m. gegužės 13 d. trims piemenėliams, ganantiems avis kalnuose, ir truko gana ilgai – periodiškai kiekvieno mėnesio 13 d. Marija prašė vaikų kalbėti rožinį, o per vaikus skleisti rožinio kalbėjimą šeimose, tikslu apsaugoti pasaulį nuo gresiančio pavojaus; Marija gali tik tarpininkauti pas Dievą, o maldos turi paeiti nuo

žmonių. Jeigu žmonės nesimeldžia, pragaro dvasios užviešpatauja pasaulyje, taip pat per žmones ir vykdo neapsakomus naikinimus: per karus, revoliucijas, žudynes, neapykantą ir t. t.

Portugalija I pasauliniame kare nedalyvavo, bet jos valdžioje sėdėjo masoniška vyriausybė ir nors prieš katalikų Bažnyčią viešai neveikė, bet iš esmės buvo jai priešinga – kaip ateistinė.

Piemenėlių šeimos buvo pamaldžios, bet kada vaikai namuose papasakojo apie Marijos pasirodymą ant ažuolo ir prašymą melstis, tėvai neįtikėjo, kad tai tikri Marijos apsireiškimai. Parapijos klebonas taip pat buvo abejingas, o masoniška valdžia pradėjo vaikus įvairiais būdais persekioti – pasiuntė kariuomenę, kuri vaikus suėmė ir įvairiais būdais jiems grasino – net ruošėsi juos sušaudyti, o gal tai buvo tik grasinimas, kad nustotų pasakoti apie Marijos apsireiškimą.

Kolei katalikų Bažnyčia ėmėsi aiškintis ir tirti apsireiškimo tikrumą, praėjo daug laiko, taigi revoliuciniai įvykiai, kurie Rusijos imperijoje vyko su neapsakomais žiaurumais, žudynėmis ir neigiamomis pragariškomis pasekmėmis, praėjo kaip siaubingas viesulas, tačiau neigiamos pasekmės pasiliko ir toliau.

Rusija tuo metu buvo po buržuazinės vasario revoliucijos – valdžioje sėdėjo Kerenskio vyriausybė ir Rusijos Dūma, susidedanti iš įvairiausių partijų atstovų, tačiau bolševikai su Leninu priešakyje atsisakė Dūmoje dalyvauti ir slapta ruošėsi Spalio socialistinei revoliucijai – įvykusiai lapkričio 7 d. (pagal naują kalendorių).

Marija tuo tarpu apsireiškė pasauliui Fatimoje, kad perspėtų žmoniją apie gresiančią nelaimę – tuos pragariškus kankinimus ir žudynes, kurios turėjo įvykti Rusijos imperijoje revoliucijos metu ir vėliau, ką mes, lietuviai, ir kitos tautos ant savo kailio patyrė, o buvo galima išvengti vien tik maldos ir Marijos Dievo Motinos tarpininkavimo dėka.

5. MARIJOS APSIREIŠKIMAS MEDJUGORJĖJE

(Pagal Vinko Ošlak knygą, išleistą 1986 m. Klagenfurte)

„1981 m. birželio 24 d. 4 val. po pietų dvi kroatų mergaitės – Ivanka ir Mirjana keliavo takučiu iš Bijakovičių kaimo į Crinicos kalnelį. Žingsniavo jos lėtai besišnekučiuodamos tarpusavyje. Staiga Ivanka pastebėjo ant šlaito kažką spindinčio. Tai buvo panašu į spindinčią moterį, kuri kybojo virš žemės. Ivanka didžiai nustebusi tarė Mirjanai: „Štai žiūrėk, juk tai Gospa!“ (Gospa yra kroatų kalba Dievo Motinos vardas). Mirjana jai atsakė paneigdamą: „Geriau tylėk, kad kas nors neišgirstų! Kokiu gi būdu gali Dievo Motina pasirodyti tau?“

„Su šiais žodžiais jų pasikalbėjimas baigėsi. Abi mergaitės smuko į namus. Jos buvo iš tiesų pritrenktos ir apie atsitikimą tuoj papasakojo namiškiams.

...Vakare jos turėjo eiti atvaryti avis. Su jomis ėjo trečioji mergaitė Milka. Toje pačioje vietoje – Ivanka parodė ištiesta ranka: „Dievo Motina ir vėl čia!“ Dabar ir kitos pamatė tą patį. Visos trys stovėjo ten neturėdamos supratimo, nustebusios, bežadės.

Tuo momentu priartėjo ketvirtoji mergaitė Vicka. „Skubėk čia!“ – šaukė pirmosios trys, didžiai susijaudinusios.

„Kas gi ten yra – gal kokia gyvatė?“ – dar iš tolo atsakydama šaukė Vicka.

„Ne, ne gyvatė!“

Vicka atbėgo ten, pamatė spindintį stotą...ir taip išsigando, kad nusiėmusi savo batus ir kojines pabėgo, tarytum būtų pavojus jos gyvybei.

Tačiau po kurio laiko ji įsisąmonino, kad nereikia bijoti Dievo Motinos, ir ji sugrįžo prie trijų pirmųjų.

Dabar atėjo šešiolikametis vaikinys Ivanas su maišu, pilnu obuolių. Mergaitės didžiai susijaudinusios stovėjo be balso ir rodė į reginį. Tada ir vaikinys pamatė tą patį. Iš baimės jis sustojo, paleido iš rankos maišą, obuoliai išbyrėjo, ir jis pabėgo. O štai dar ir kitas vaikinys, šiek tiek vyresnis. Jis pamatė kažkokią šviesą. Jis pasijuto per „sensas“

palyginus su kitais mačiusiais ir sekančiomis dienomis nebėjo kartu su jais.

Keturios mergaitės ir Ivanas tuoj papasakojo namuose apie šį pergyvenimą. Bet nei vienas žmogus kaime nelaikė jų rimtais.

Sekančią dieną, birželio 25-ą, Mirjana, Ivanka, Vicka ir Ivanas vėl nuėjo į tą pačią vietą. Kartuėjo dar kažkokia moteris ir dar du vaikai: Jakovas ir Marija, vieninteliai patikėjo pasakojimu.

Dabar moteris pirmoji pamatė stotą... ir pašaukė vaikus: „Ji tiesia rankas į Jus! Greitai skubėkite!“

Visi šeši matė apsireiškimą su ištiestomis rankomis ir didžiausiu greičiu bėgo ta kryptimi. Keletas kaimiečių stebėjo visa tai. Milka daugiau nebedalyvavo.

Stovėdami taip prieš Dievo Motiną, vaikai iš susijaudinimo pravrko. Po to jie atsiklaupė ir pradėjo melstis.

Ivankos motina mirė prieš du mėnesius. Mergaitė narsiai surizikavo paklausti kaip gyvuoja jos motina.

Dievo Motina: „Ji gyvuoja gerai. Nesirūpink savo motina. Ji yra mano dangiškas angelas!“

Po to vaikai paklausė, ar Dievo Motina sekančią dieną vėl ateis. „Taip, aš ateisiu vėl!“

Trečiąją dieną, penktadienį, stotas pasirodė truputėlį aukščiau ant kalnelio šlaito. Kelyje į tą vietą buvo daugybė spygliuotų krūmokšnių, aštrių akmenų ir karstinių plyšių (karstinė žemė su požeminiais urvais). Tačiau vaikai perbėgo tą plotelį tokiu dideliu greičiu ir be jokių susižeidimų, kad pirmieji stebėtojai iš kaimo jau vien dėl to pradėjo tikėti, kad čia vyksta kažkas tikrai antgamtiška. Šį kartą Vicka apipurškė stovą švęstu vandeniu ir švęsta druska, sakydama: „Jei Tu tikrai esi Dievo Motina, pasilik. Jei tokia nesi, pranyk!“

Ponia tik nusišypsojo. Ivanka vėl paklausė apie mirusią motiną: „Ar ji neturi man kokio nors pranešimo?“ „Tačiau ji pasakė, kad tu būtum klusni savo Senelei, nes ji yra tokia sena!“

Po to vaikai paklausė Dievo Motiną, kodėl Ji atėjo kaip tik pas juos. Jie gi tikriausiai nėra patys geriausi.

Atsakymas: Dievo Motina niekada nieieško pačių geriausių. Ji

nori būti tarp tikinčiųjų. Ji nori, kad žmonės atsiverstų ir grįžtų į tikrą kelią, iki jie dar turi tam laiko.

Trečiojo pasirodymo proga Dievo Motina prisistatė vaikams šiais žodžiais: „Aš esu palaimintoji Mergelė Marija“. Ji taip pat rekomendavo vaikams kasdien kalbėti šias maldas; 7 kart Tėve mūsų, 7 kart Angelo pasveikinimą, 7 kart Garbė Dievui ir Apaštalų tikybės išpažinimą. Tame pasirodyme dalyvavo jau apie 1000 (tūkstantį) kaimiečių. Jie matė pasirodymo pradžioje ir pabaigoje liepsnos šviesą, bet daugiau nieko. Vaikų pakalbčio su Marija metu buvo matomas tik vaikų lūpų judėjimas, balsas nebuvo girdimas.

Ketvirtąją dieną pradėjo reaguoti ir vietiniai valdžios atstovai. Jie ištardė visus šešis vaikus; po jų nieko nepaisančio tvirtinimo, kad kalbama apie tikrą Dievo Motinos pasirodymą: jie buvo nusiųsti į Čitluko miestelį medicininiam ir psichiatriniam ištyrimui. Medikai vienbalsiai pareiškė, kad vaikai yra sveiki ir pilnai normalūs. Po pietų ir vėl vaikai atsirado pasirodymo vietoje. Marija, kaip jau įprasta, pranešė apie save trimis žaibais ir šviesa. Kada Ji pasirodė, Mirjana tarė: „Mums prikišamas vaistinių medžiagų vartojimas ir epilepsija“. Dievo Motina atsakė: „Mano vaikeliai, pasaulyje visuomet pilna neteisybių, taigi ir dabartiniais laikais. Nekreipkite į tai dėmesio!“

Vaikai po pasirodymo aprašė viziją: Marija yra nuostabiai graži, liekna, 160 cm aukščio, apsirengusi sidabriniais – pilku ilgu drabužiu, kuris uždengia Jos pėdas. Baltas vualis dengia Jos galvą ir taip pat siekia žemę. Ant galvos Ji turi vainiką, tarytum spindintį žvaigždinį žiedą. Jos akys yra šviesiai mėlynos, antakiai juodi, lūpos mažytės ir raudonos, skruostai rožinės spalvos, plaukai juodi garbanoti. Jos amžius atrodo ne daugiau 20 metų. Jos balsas – čia įprasta kroatų tarme – yra švelnus, tarytum varpelio skambėjimas.

Kai kas pradėjo šaipytis iš vaikų, vadindami juos „gospice“: (Mergelės vaikiškaisiais), ir vaikai ėmė prašyti Dievo Motiną kokio nors visiems matomo ženklo, kad nebūtų iš jų šaipomasi. Tačiau greitai vaikai liovėsi tuo rūpintis. Taip pat greitai liovėsi ir pašaipos.

Sekmadienį, penktąją dieną, susirinko minia apie 15000 žmonių. Valdžios atstovai visai negalėjo iš anksto numatyti tokios didžiulės

minios. Tačiau viskas praėjo tyliai ir taikiai. Po įprastinio pasimeldimo iš „Tikiu“ ir septynių poterių pasirodė Dievo Motina ir vaikai vėl prašė Ją kokio nors ženkle. Madona atsakė: „Palaiminti tie, kurie tiki nematydami!“ Po to Ji apžvelgė žmonių minią ir tarė: „Tikėkite tarytum manęs nematytumėte!“

Šeštąją dieną lenininiai valdžios atstovai traukė lemiamą šachmatų figūrą. Jie panoro natūralia priemone sustabdyti „antgamtinius įvykius“ – ir taip visi šeši vaikai turėjo automobiliu važiuoti į istoriškai svarbaus rajoninio Hercogovinos Mostario psichiatrinę ligoninę. Buvo manoma, kad kažkas tvirtai įteigė vaikams pasirodymą ir kad jie pasidavė tokiai psichiatrinei prievartai. Tačiau specialistas, nors ir griežtai kontroliuojamas ateistinių veikėjų, kaip ir kiekvienas viešas tos šalies postas, pareiškė, kad visi šeši vaikai yra pilnai sveiki ir psichiškai normalūs.

Septintąją dieną, 1981 m. birželio 30 d., valdžios atstovai padarė naują šachmatinį ėjimą. Pasirodymas ant kalnelio neįvyko. Būtent: dvi jaunos moterys, viena iš to paties Bijakovičių km., antroji respublikinės valdžios veikėja iš Sarajevo, pakvietė vaikus į ekskursiją automobiliu. Penketas vaikų iš tiesų išvažiavo kartu, tik pavažiavus gerą kelio gabalą jie suprato, kad čia iš tiesų buvo bandymas atitraukti juos nuo pasirodymo vietos ant Crinicos kalnelio. Bet kada atėjo laikas įprastiniam pasirodymui, visi penki staiga sušuko: „Stop, sustokite!“ Moterys sustojo kelio pakraštyje, visi penki vaikai išėjo ir puolė ant kelių. Moterys užsidedė cigaretes, bet didžiausiai jų nuostabai jos iškrito iš jų pirštų, kažkokia neaprašoma šviesa apsiautė jas ir vaikus. Abi moterys panoro dingti kaip galima greičiau tolyn nuo Medjugorjės. Iš tiesų tame rajone jų daugiau nebesimatė.

Nuo tos dienos buvo oficialiai uždrausta lipti į tą kalnelį. Pasirodymai vykdavo atsitiktinėse vietose arba kurio nors regėtojo namuose. Taip pat ir parapijos vadovai, tėvai pranciškonai, buvo labai rezervuoti kaimiečių ir netgi pačių regėtojų pasakojimams. Jie daugelį kartų ir net kryžmiškai ištardė vaikus, manydami, kad tai melas, kilęs iš noro išgarsėti arba nuo vaistinių medžiagų vartojimo.

Tuo metu įvyko lygiagretis susitikimas su tėvu Jozo Zovko, kuris

tuo metu buvo tik aštuonis mėn. teisėbuves Medjugorjės klebonu. Kalbama apie giliai religingą žmogų. Tais metais nuo birželio 17 iki 24 d. jis dalyvavo netoli nuo Kroatijos sostinės Zagrebo (apie 400 km nuo Medjugorjės) religinėse rekolekcijose. Tuo metu jo parapijoje buvo perkūno trenktas ir sudegintas valstybinės sistemos valstiečių kooperacinis pastatas su pasilinksminimų diskoteka ir pašto įstaiga. Klebonas daugelį kartų bandė telefonu prisišaukti savo parapiją, bet linija neveikė. Sugrįžęs jis atrado degusių krūvą ir tuo pat metu žmonių minią prieš kleboniją. Nustebęs jis paklausė: „Ko gi nori visi šie žmonės?“ – „Jau trys dienos, kai mūsų kaime apsireiškia Dievo Motina!“

Jis tik nustebęs žiūrėjo. Tėvas Zovko buvo pritrenktas. Neilgą laiką teisėbuves parapijoje, jis nepažino gerai nei tų vaikų, nei jų šeimų. Jis buvo charizmatinio atnaujinimo sąjūdžio narys. Tačiau nei vienas iš tų šešių regėtojų niekada nedalyvavo jo maldų ratelyje. Tėvas Zovko negalėjo matyti nieko kito, tik tiek, kad tai buvo valdžios išdaiga norint sugadinti santykius su vyriausybe. Bet gali būti taip pat, kad tie jaunuoliai vartoja vaistines medžiagas. Klebonijos kambaryje jis iš eilės išklausinėjo visus šešis ir viską užrašė į juostelę, kad galėtų vėliau palyginti pasisakymus. Tačiau jų kalbų intelektas ir šviežias spontaniškumas sugriovė jo ankstyvesnius manymus. Bet, jeigu veikai nėra psichiškai nesveiki, lieka beveik vienintelė galimybė, kad čia įsimaišė pats velnias...

Taip tėvas Zovko stebėjo kasdien didėjančią maldininkų masę, tačiau jis nebuvo drauge. Jis tvirtai laikėsi vienas ir meldėsi savo bažnytelėje. Jam atrodė, kad kaimiečius ir jo konfratus užvaldė polinkis į sensaciją ir nieko daugiau. Jis labai abejojo, ar visa tai gali padėti sveikam tikėjimui.

Kartą jis girdėjo kaip žmonės, tik ką dalyvavusieji „apsireiškimuose“, ėjo į namus su keiksmožodžiais lūpose. Stiprus ir nederamas keiksmožodžiavimas, deja, priklausė kasdieninei kroatų tautos kalbai. Ar taip gali vykti turint reikalų su Dievu? Jis jautė baisų svorį tartum molio našta. Jis jau ir be to buvo tartum krislas vietinių kompartijos narių akyse. Jiems tik labiausiai santūrus tikintysis yra geras. Kiekvie-

nas judresnio religinio gyvenimo reiškiny, nors ir visai neįsimaišęs į politiką, buvo laikomas tartum kažkoks „klerikalizmo“ (žmonių valdymas Dievo ir tikėjimo vertybių būdu, kunigijos dalyvavimas politiniame gyvenime) atgijimas. O dabar štai – dar visa šita...

Tokioje situacijoje jis pasitraukė į savo bažnyčią ir prašė Dievą vienintelės iš viršaus galimos pagalbos.

Tuo metu, po medicininio ir psichiatrinio vaikų ištyrimo, milicija (toks Jugoslavijos policijos vardas) elgėsi vis labiau ir labiau atakuojančiai. „Regėtojai“ buvo areštuoti, ištardyti ir vėl išleisti, bet uždaryti namų arešte. Prie kiekvieno jų namo durų budėjo daugybė milicininkų. Buvo imtasi visų priemonių, kad tik sutrukdytų „regėtojų“ susitikimą su maldininkų minia ant kalnelio.

Tačiau artėjant pasirodymo laikui, vaikams pasisekdavo iššokti per šoninius langus, išvengti milicininkų ir pasiekti kalnelį, kur pasirodydavo Dievo Motina.

Kartą milicijos būstinėje jiems buvo griežtai prigrasinta automatais ir pasakyta: „Netikėkite, kad mes ieškosime jūsų kaip papuošalų! Iš čia jūs daugiau nebeįsisite gyvi!“

Tačiau šeši vaikai tik šypsojos. Ir vėl jie išleidžiami į laisvę. Areštuojami tėvai. Tačiau žmonių masė vis didėjo. Minia du kartus per dieną praeidavo pro bažnyčią, kurioje tėvas Jozo Zovko meldėsi vienišas.

Birželio 30 dieną po pietų jis meldėsi: „Dieve, man jau ateina galas. Duok man bent viena ženklą!“ Tada kunigas išgirdo labai aiškų balsą, nors patalpoje nebuvo daugiau nieko:

„Išeik ir globok vaikus!“

Jis pakluso balsui ir atidarė bažnyčios duris. Išžengus jam vos vieną žingsnį, tarytum bičių spiečius atbėgo pas jį visi šeši „regėtojai“. Jie prašė jį globos: „Milicija mus gaudo.“ Tėvas Zovko paslėpė juos viename laisvame klebonijos kambaryje. Kol milicininkai ieškojo jų po visą kaimą, Marija pasirodė jų slėptuvėje.

Kadangi Bažnyčia Jugoslavijoje bent jau Dievo namuose naudojasi tam tikra autonomija ir laisve, tėvas Zovko liepė vaikams paklausti Mariją, ar Ji negalėtų apsireikšti pačioje bažnyčioje, kad taip

būtų išvengta milicijos persekiojimo. Ji maloniai atsakė: „Gera, aš apsiireikšiu bažnyčioje!“

Liepos 2 d. buvo Marijos apsilankymo šventė. Bažnyčia, iki tol nesuprantamai per daug erdvi su trimis navomis, dabar buvo pilnutėlė. Pilna buvo žmonių ir išorėje. Tėvas Zovko pradžioje sukalbėjo rožinį, klausė išpažinčių, atnašavo Šv. Mišias. Atrodo, kad susirinko kažkokia kita parapija. Tikinčiųjų elgesys ir susitelkimas buvo visai kitoks negu ankščiau. Jis įsakė vaikams, kad patys papasakotų dalyvaujančiams tikintiesiems, kas gi jiems atsitiko. Iš klausę jų pasakojimus, daugelis žmonių pradėjo verkti. Po to kunigas pasiūlė, kad visi tris dienas pasninkautų, kad tokiu būdu nuvytų piktąsias dvasias. Visi su tuo sutiko. Ir iš tiesų, visi išpildė savo pažadą. Tuo pat metu jie susitarė už kiekvieną ištariamą keiksmą žodį mokėti tam tikrą baudą

Medjugorjės bažnyčia

ir tuos pinigus padovanoti bažnyčios reikalams. Ir iš tikrųjų, keikimasis šiame kaime beveik pilnutinai išnyko, o tai atsižvelgiant į tradicinius čionykščius įpročius, yra tikras stebuklas.

Iki šiandien apsireiškimas vyksta kasdien, įprastai tą pačią valandą, per vakarines pamaldas vietos laiku 18.30. Tik nuo 1985 m. apsireiškimai, vietinio Mostaro vyskupo pageidavimu, daugiau nebevyksta bažnyčioje, bet parapijos pastato patalpose arba kartais ir privačiose patalpose.

Žmonių minios atvyksta iš visos Jugoslavijos ir iš viso pasaulio. Atvyksta taip pat stačiatikiai, musulmonai ir net ateistai. Valdžios pareigūnų laikysena darėsi vis labiau ir labiau švelnesnė. Dabar milicija tik maloniai reguliuoja eismą ir maldininkams nekliudo; į bažnyčios šventorių netgi įvestas vandentiekis.

Tačiau turėjo praeiti nemažas laiko tarpas iki protas ir pakantumas nugalejo. Tėvas Zovko buvo be jokio pagrindo nubaustas 3,5 metų kalėjimo, nes jis „įkvėpė tariamuosius apsireiškimus ir taip sukėlė nerimą publikoje.“ Po to jis iš tiesų kalėjo tik vienerius su puse metų. Kalėjime ir jis patyrė Dievo Motinos apsireiškimą. Jo kambaryje spindėjo šviesa, nors elektra buvo užgesinta. Sargai atrado jo kameros duris atviras, nors jie buvo rūpestingai jas užrakinę.

Iki tam tikro laiko visa sritis aplink Medjugorję atrodė tarytum karo stovykloje. Sunkvežimiai su ginkluotais kareiviais važinėjo kasdien, virš kaimo reguliariai skraidė malūnsparnis. Komunistų partijos nariai, kurie lankė apreiškimų vietą, buvo pašalinti iš partijos. Daugelis narių pasipiktinę, patys demonstratyviai savo partinius nario bilietus numetė ant kalnelio.

Pirmųjų metų proga, 1982 m. birželio 24 d. ir 25 d., atvyko apie 100 000 žmonių, daugelis jų keliavo dešimtis kilometrų pėsti, nemažai jų netgi basi. Kai kurie prašė vaikus paklausti Mariją, kodėl Ji čia ateina daug intymiau ir daug dažniau, negu kitose vietose, kaip Lurde arba Fatimoje. Ji atsakė: „Kadangi tai yra paskutiniai apsireiškimai. Po to įvyks dar keletas suklastotų pasirodymų. Aš esu paskutinį kartą čia, kad pamokyčiau žmones. Daugiau aš nebegrišiu į žemę.“

6. REGĖTOJAI

Jakovas Čolo gimė Bijakovičiuose 1971 m. birželio 3 d. Jo tėvas dirbo Sarajeve, motina mirė 1983 m. Nuo tada Jakovas gyvena pas savo dėdę, mirusios motinos brolių Pilipą Pavlavičių. Jis, jauniausias iš visų regėtojų, yra solidus moksleivis, labai judrus vaikas, futbolo entuziastas. Jis taip pat mėgsta muziką ir groja armonika. Nors ir labai gyvybingas, Jakovas nemėgsta publikos; jeigu tik galima, jis vengia žmonių masių ir įvairių grupių, slėpdamasis kur nors kieme ar name. Taip pat jis nemėgsta fotografuotis ir žurnalistų klausimų.

Apsireiškimų metu jis pasirodė labai spontaniškas. Pirmaisiais apsireiškimų metais, Dievo Motinos gimimo dienos proga, jis drąsiai ištiesė Dievo Motinai savo ranką: „Marija, aš linkiu Jums laimingo gimtadienio!“ Dievo Motina su šypsena veide paėmė jo ranką ir padėkojo. Kažkuria kita proga jis nesivaržydamas paklausė Dievo Motiną, ar jo mėgstamoji futbolo komanda laimės čempiono mačą. Verta pažymėti, kad ir Marija visada rodo aukštą humoro jausmą spontaniškoms vaikiškoms nekaltybėms.

Ivanas Dragicevič gimė 1963 m. gegužės 25 d. Bijakovičiuose kaip kaimiečių Zlatos ir Stanko Dragicevičių sūnus. Jis bandė studijuoti vidurinėje kunigų seminarijoje Dubrovnikuose, bet jam ten nelabai sekėsi. Jis nori įstoti į pranciškonų ordiną. Jo prigimtis yra rami ir susilaikanti. Šalia savo uolios religinės praktikos, jis daug darbuojasi savo tėvų laukuose. Tarp kitko, visa šeima garsėja savo giliu religingumu.

Marijana Dragicevič gimė 1965 m. kovo 18 d. kaip Milenos ir Jozo Drugicevičių duktė (jokio giminystės ryšio su Ivanu, tokios rūšies pavardės labai dažnos). Jos motina yra fabriko darbininkė. Jos tėvas rentgeno technikas ligoninėje. Be jos, šeimoje yra dar vienas jaunesnis brolis Miroslavas. Abu jie sėkmingai mokosi mokykloje. Šiuo metu ji studijuoja žemdirbystę Sarajeve. Jai Dievo Motina jau liovėsi reguliariai apsireikšti 1982 m. gruodžio 25 d., tačiau visam gyvenimui pažadėjo aplankyti ją apsireikšdama kiekvieno jos gimtadienio proga. Atostogas ji visada praleidžia savo kaime Bijakovičiuose.

Ivanka Ivankovič gimė Bijakovičiuose 1966 m. balandžio 21 d. Jos tėvai Jagda ir Ivanas Ivankovičiai. Jos motina mirė prieš pirmąjį pasirodymą. Tėvas darbuojasi svečiu Vakarų Vokietijoje. Ir taip ji gyvena su savo šeima Nostare, kur ji su savo broliu Martinu ir seserimi Darija lanko vidurinę mokyklą. Jie turi Bijakovičiuose mažytį ūkėlį ir atostogų metu visi ten užsiiminėja žemdirbyste. Ji daug padeda savo senelei Ivai, kuri po motinos mirties rūpinasi visa šeima. Ivanka yra iš regėtojų vienintelė, kuri pramato savo vestuves.

Vicka (Vida) Ivankovič gimė 1964 m. liepos 3 d. Bijakovičiuose, kaip Pero (Petro) Ivankovičių duktė (taip pat be jokio ryšio su Ivanka Ivankovič). Šeimoje yra aštuoni vaikai. Motina rūpinasi namais ir laukais, o tėvas dirba Vakarų Vokietijoje. Jie augina vynuoges ir tabaką, o tai reikalauja daug sunkaus rankų darbo. Tačiau Vicka ne tik padeda pati, ji net vairuoja mažytį traktoriuką. Viska lankė tekstilės mokyklą Mostare, bet dabar ir vėl ji darbuojasi namuose. Ji taip pat daug rūpinasi našlaičiu Jakovu. Ji ketino tam tikru laiku įstoti į vienuolyną. Pagal asmeninį charakterį Vicka yra labiausiai pasitikinti savimi, atrodo net per daug išdidi, bet taip pat labiausiai mėgstanti bendrauti ir sumaniai aštri atsakymuose.

Marija Pavlovič gimė Bijakovičiuose 1965 m. balandžio 1d. kaip Ivos ir Filipo Pavlavičių duktė. Šeimoje iš viso šeši vaikai. Marija baigė specialią frizuotojų mokyklą Mostare. Tačiau pagal specialybę nedirba. Ji tvirtai nusprendė stoti į vienuolyną.

Prie šių reikėtų dar priskirti jaunuolį **Ivankovič** ir mergaitę **Milką Pavlovič**, kurie dalyvavo tik pirmajame apsiareiškime. Tačiau grupę sudaro tik tie, kurie dalyvavo ir antrą kartą.

7. DIEVO MOTINOS PRANEŠIMAI

Jei dangus prakalba į žmoniją, įprastai reikalinga tik keletas labai paprastų žodžių. Taip ir ši kartą. Atsivertimas, tikėjimas, atgaila, susitaikymas, atleidimas, taika... Tai yra viskas, ko nori Marija per šešis, tiksliau sakant, aštuonis vaikus pasakyti žmonijai:

Tarmiška kroatų kalba, neturtingame karstiniame rajone, kuris priklauso šaliai, kur buvo iššauta pirmoji provokacinė Pirmojo pasaulinio karo kulka... Tai kažin ar toje pačioje šalyje, tačiau bus sulaukytas Trečias, kurio taip labai bijomasi?

Marija vaikams pareiškė: „Jūs privalote pasakyti tikintiesiems, kad man labai reikalingos jų maldos, maldos visos tautos. Reikia melstis ir atgailauti kaip galima daugiau, juk taip nedaugelis žmonių atsiverčia. Ir tarp krikščionių yra daug tokių, kurie dar tebegyvena pagonybėje.“

Dievo Motina kalbėjo apie prieštaravimus nuo šeimų iki pasaulinės scenos. Daugelis krikščionių yra tik formaliai pakrikštyti ir bažnytiškai įrašyti. Meldimasis beveik pražuvo. Todėl Ji kaip minimumą kiekvienai dienai siūlo *Tikėjimo išpažinimą* ir septynis *Tėve mūsų*, *Sveika Marija* ir *Garbė Dievui*. Malda privalo būti sąmoninga ir sujungta su širdimi. Kaip pačią vertingiausią Dievo Motina siūlo ir rekomenduoja *Tikėjimo išpažinimą*. Tiems, kurie jau truputį pažengę Ji rekomenduoja kasdieną Rožinį.

Medjugorjės bažnyčioje prieš kiekvienas vakarines Šv. Mišias bendrai kalbama visos trys dalys – didžioji dalis meldžiasi klūpėdami.

Kaip antrą rimtą veiksmingą priemonę apsigynimui prieš tamsos atakas Dievo Motina siūlo pasninką. Pradžioje Ji siūlė pasninkauti kiekvieną penktadienį su gryna duona ir vandeniu. Vėliau Ji siūlė tą patį taip pat ir trečiadienį. Penktadienį Medjugorjėje jau per ištisus metus pasninkauja praktiškai visi valstiečiai; du kartus savaitėje jau taip pat labai daugelis. Marija daug kartų kalbėjo, kad pasninku veiksmingiausiai įgyjama jėga prieš šėtoną.

Tikėjimo atžvilgiu Dievo Motina kalba į kunigus, kad jie tvirtai saugotų tikėjimą tautoje: „Darykite savo darbą gerai! Darykite, ko Bažnyčia iš jūsų reikalauja, gerai! Per maldą pasiekama viskas.“

Marija reikalauja mūsų tarpusavio atleidimo ir susitaikymo. Tik iš taikos individualiose širdyse gali kilti taika draugijoje ir pagaliau visame pasaulyje. Taika nėra kažkoks šalia esantis paraštinis žodis. Ne tik virš kryžiaus ant Kryžavsko kalnelio buvo kartą daugeliui žmonių

matomas raidžių derinys „Mir“, kas reiškia „Taika“; Ji pasivadino „Taikos Karaliene“. Ateičiai Dievo Motina pažadėjo ilgai trunkantį ženklą savo pirmojo apsireiškimo vietoje ant Crinicos kalnelio šlaito. Tas ženklas bus aiškus ir nepašalinamas apsireiškimų autentiškumo įrodymas. Vaikai regėtojai jau žino apie kokį ženklą čia kalbama, bet jie neturi teisės iš anksto to išgarsinti. Jie taip pat žino ir datą!

Regėtojams iki tam tikro laiko bus patikėta dešimt paslapčių. Daugelis jau žino po aštuonias, tik Mirjana Dragicevič jau žino visą dešimtį. Abi paskutinės – pagal regėtojos reagavimą – atrodo yra siaubingos. Tie dalykai, kaip pranešė Dievo Motina, maldos ir atgailos pagalba gali būti trupučiuoką sušvelninti, tačiau nepašalinti, kadangi žmonija jau labai nusidėjo.

Marija perspėja, kad nereikia galvoti apie tai, koku būdu išgelbėti gyvybę, kada prasidės tų paslapčių realizavimas, bet kiekvienas turi būti pasiruošęs bet kuriuo momentu mirti, taigi reikia rūpintis tik apie sielos būklę. Dievo Motina kalba apie mūsų laikus kaip apie „Šėtono galybės“ laiką, kuris „greitai praeis“. Vyks dideli įvykiai vienas po kito tuojau. O po to atsiras didysis ženklas ant Crinicos kalnelio. Tačiau „daugeliui tada bus per vėlu atsiversti“. Šiandien šėtonas tyrinėja kiekvieną žmogų. Negalima su juo eiti į kompromisą, būtina pasakyti šėtonui gryną „Ne“, tačiau tas „ne“ yra galimas tik po maldos, aukos ir atgailos.

Kai kuriems regėtojams Marija parodė dangų, skaistyklą ir pragarą. Kai kurie teologai prašė Mirjaną, kad toji paklaustų Mariją, kaip gi, nepaisant begalinio Dievo gailestingumo, gali egzistuoti amžinas pragaras. Marija Mirjanai atsakė: „Žmonės, kurie eina į pragarą, nebeturi nei vienos geros minties. Jie tik keikiasi ir šmeižia, todėl vis labiau ir labiau prisitaiko prie pragariško gyvenimo, iš kurio jau nebėra jokios išeities“.

Apie santykius tarp liaudies ir kunigų Marija pasakė štai ką: „Vokietijoje, Austrijoje ir Šveicarijoje žmonės sprendžia apie religiją tik pagal tai, kaip gyvena kunigai. Jeigu jie žlunga, daugiau nebetikima Dievą. Argi bažnyčios lankomos dėl kunigų? Ten juk ateinama dėl Dievo: Jam meldžiamasi ir Jo klausoma“.

Kas dėl siaubingų paslapčių išsipildymo, Ji perspėja: „Atsiverskite, kol dar turite laiko! Jūs galite viską prarasti, tik nepraraskite Dievo!“ Pagal Jos išsireiškimus, didysis pavojus gresia dėl ateizmo, kuris labiausiai pažengęs Vokietijoje, Austrijoje ir Šveicarijoje.

Dievo Motina liepė informuoti apie tai ir popiežių Romoje. Marija Pavlovič padarė tą pranešimą kunigui tėvui Tanislavui Vlasičui, kuris jį raštiškai suformulavo taip:

„Po Švč. Marijos apsireiškimo 1983 m. lapkričio 30 d. atvyko pas mane regėtoja Marija Pavlovič su šiais išsireiškimais: Dievo Motina sako, kad popiežius ir vyskupas būtų nedelsiant supažindinti su Medjugorjės pranešimo būtinumu ir didele reikšme.

Laiškas privalo išpildyti šias užduotis:

a) Penki regėtojai (Vicka Ivanovič, Marija Pavlovič, Ivanka Ivankovič, Ivan Dragicevič, Jakov Colo) kiekvieną dieną mato Švč. Mergelės apsireiškimą. Reiškinys, pagal kurį jie mato, yra stebėjimais ištiriamas faktas, kuris buvo net nufilmuotas. Apsireiškimų metu regėtojai nereaguoja į šviesą, jie negirdi jokio triukšmo, jie nereaguoja į paliepimus arba sudirginimus, jie jaučiasi tartum už laiko ir erdvės ribų. Visi regėtojai iš esmės pareiškia: – Mes matome Švč. Mergelę kaip ir visus kitus asmenis. Mes meldžiamės, kalbame su Ja ir galime Ją paliesti.

– Mergelė Marija sako, kad pasaulio taika yra pavojuje. Ji pakartotinai reikalauja susitaikymo ir atsivertimo.

Ji mums pažadėjo pirmųjų apsireiškimų Medjugorjėje vietoje palikti visai žmonijai matoma ženklą.

– Laikas iki to ženklo atsiradimo tai yra malonės laikas atsivertimui ir tikėjimo pagilinimui.

– Mergelė Marija pažadėjo paikėti mums dešimtį paslapčių. Iki šios dienos Vicka ir Marija Pavlovič (kuri gimė 1983 m. gruodžio 8 d. gavo 9-ąją) gavo aštuonias paslaptis, Jakov Colo, Ivan Dragicevič ir Ivanka Ivankovič – devynias, o Marija Dragicevič – visas dešimt paslapčių.

– Šitie Mergelės Marijos apsireiškimai paskutinieji pasaulyje. Tai dėl to jie taip ilgai tęsiasi ir yra tokie dažni.

b) Mirjanai Dragicevič Mergelė Marija daugiau nepasireiškia, jos paskutinis kasdieninis apsimirsimas įvyko 1982 m. Kalėdų dieną. Nuo tada pasirodymai Mirjanai liovėsi, išskyrus jos gimtadienį (kovo 18 d.), kaip Mergelė Marija ir buvo pažadėjusi. Savo apsimirsimo proga 1982 m. gruodžio 25 d. Dievo Motina kaip jau buvo pažadėjusi patikėjo Mirjanai dešimtąją, taigi paskutinę paslaptį, o taip pat ir dadas, kada visos paslaptys išsipildys. Mergelė Marija paaikšino Mirjanai daugybę ateities įvykių, daugiau negu visiems kitiems regėtojams iki šiol. Iš to samprotavimo aš perduodu čia visa tai, ką man pasakė Mirjana 1983 m. lapkričio 5 d., nenaudodamas pažodinių citatų.

Mirjana:

– Prieš tai, kol žmonija sulauks matomąjį ženklą, pasaulyje įvyks trys perspėjimai. Kalbama apie įvykius žemėje. Mirjana apie tai paliudys. Likus trims dienoms iki tų trijų perspėjimų, ji praneš apie tai vienam kunigui, pagal savo pasirinkimą. Mirjanos liudijimas tarnaus autentiškumo patvirtinimui ir pasaulio atsivertimui.

Po visų tų perspėjimų įvykių Medjugorjėje apsimirsimų vietoje atsiras visai žmonijai matomas ženklas. Tas ženklas liudys apie apsimirsimus ir bus kaip šauksmas į tikėjimą.

– Devintoji ir dešimtoji paslaptys yra labai taiklios; tai yra bausmė už pasaulio nuodėmes. Bausmė neišvengiama, nes jau nebegalima laukti iki įvyks pasaulio atsivertimas. Bausmė gali būti maldų ir atgailos pagalba sušvelninta, tačiau ji negali būti panaikinta. Siaubas, kuris gresia pasauliui pagal septintąją paslaptį, kaip sakė Mirjana, gali būti pasninko ir maldos pagalba panaikintos. Tuo pagrindu Mergelė Marija reikalauja dar daugiau maldų ir pasninkų. „Jūs pamiršote, kad per meldimą ir pasninkavimą aš galiu nukreipti nuo kelio karą ir panaikinti gamtos dėsnius“.

– Po pirmojo perspėjimo visi kiti seks labai greitai. Todėl žmonijos dispozicijoje yra tik labai trumpas laikas atsivertimui.

– Pirmasis laikotarpis tai yra Malonės ir atsivertimo laikas. Atsiradus matomajam ženklui, tie, kurie dar liks gyvi, turės labai mažai laiko atsivertimui. Todėl Mergelė Marija dabar reikalauja atsivertimo ir susitaikymo.

– Reikalavimas maldos ir atgailos yra tai, kad gali pašalinti karą, o visų prima – išgelbėti sielas.

– Pagal Mirjanos pareiškimą mes esame prieš pat nusakytų įvykių išsipildymą. Dėl to Mirjana šaukia visai žmonijai: „Atsiverskite kaip galima greičiau, atidarykite savo širdis“.

Priedo prie šito esminio pranešimo, Mirjana pagal savo išsireiškimą, 1982 m. turėjo viziją, kuri mūsų supratimu paaiškina Bažnyčios istoriją. Ji pasakoja apie apreiškimą, kuriame šėtonas reikalauja iš Mirjanos, kad ji atsisakytų Dievo Motinos ir sektų jį, jis padarytų ją laimingą gyvenime ir erotinėje sferoje; tuo tarpu Mergelės Marijos draugijoje priešingai, sakė jis, ji labai daug kentėjanti. Mirjana jį atstūmė. Tuo po to pasirodė Mergelė Marija ir šėtonas pradingo. Po to Mergelė Marija davė jai štai šitą pranešimą:

– Aš prašau tave atleidimo, bet tu privalai žinoti, kad šėtonas egzistuoja: kartą jis pasirodė prieš Dievo sostą ir paprašė leidimo per tam tikrą laiką gundant ištirti Bažnyčią. Dievas leido vieną šimtmetį. Šitas šimtmetis yra kaip tik demono galybėje; bet nuo tada, kai paslaptys, kurios buvo tau patikėtos, realizuosis, jo galybė sužlugs. Jau dabar jis vis labiau netenka savo galios ir todėl jis tapo labiau puolantis: jis griaus šeimas, jis skaldys kunigų vienybę, bus demoniško nuosavybės troškimo, žudynių priežastis. Tu turi saugotis nuo jo pasninku ir malda, visų pirma – kolektyvine malda. Nešiokitės su savimi pašventintus ženklus. Aprūpinkite jais taip pat savo namus, sugrįžkite prie švento vandens vartojimo.

Popiežius Leonas XIII po kaž kurios apokaliptinės vizijos apie Bažnyčios ateitį, įvedė maldą į šv. Archangelą Mykolą, kurią kalbėdavo kunigai po Mišių iki II Vatikano susirinkimo. Tas popiežiaus Leono XIII iš anksto nujauistas Bažnyčios išbandymo šimtmetis, atrodo, artėja prie savo pabaigos.

Šventasis Tėve, aš nenoriu būti atsakingas dėl kieno nors nupuolimo... Aš darau tai, kas geriausia: pasaulis yra šaukiamas į atsivertimą ir susitaikymą. Jei aš Jums rašau, Šv. Tėve, aš tik išpildau savo pareigą; po to, kai aš surašiau šitą laišką, aš daviau jį regėtojams, kad jie paklaustų Mergelę Mariją, ar jo turinys yra tvarkoje. Ivan Dragicevič

perdavė man štai tokį atsakymą: – Taip, laiško turinys yra teisingas; pirmiausia turi būti pranešta popiežiui, po to taip pat ir vyskupui.

Šis laiškas yra lydimas maldos ir pasninko, kad šioje svarbioje istorijos epochoje Šventoji Dvasia vairuotų jūsų dvasią ir jūsų širdį.

Pagal Švenčiausias Jėzaus ir Marijos Širdis priimkite mano pagarbos pilną pasveikinimą!

Medjugorjėje 1983 m. gruodžio 2 d.

T. Tomislovas Vlasicaš

8. KELETAS DIEVO MOTINOS PRANEŠIMŲ

1984 m. kovo 1 d. – Brangūs vaikai! Šią parapiją aš išsirinkau ypatingu būdu ir aš noriu ją vesti. Aš saugau ją meile ir noriu, kad visi taptų mano. Dėkoju jums, kad ši vakarą paklausėte mano kvietimo. Aš pageidauju, kad jūs visada būtumėte skaitlingesni pas mane ir mano Sūnų. Kiekvieną ketvirtadienį duosiu jums atskirą pranešimą.

1984 m. kovo 8 d. – Brangūs veikai! Tai mano antras pageidavimas. Tuo būdu galės atsiversti visi tie, kurie ateis čia.

1984 m. kovo 15 d. – Ir ši vakarą aš būsiu labai dėkinga, kad jūs dalyvausite. Be paliovos šlovinkite Švenčiausiąjį Altoriaus Sakramentą! Aš visada dalyvauju, kada tik tikintieji garbina Švenčiausiąjį, tada žmonės gauna ypatingas malones.

1984 m. kovo 22 d. – Brangūs vaikai! Ši vakarą aš atskirai kviečiu jus šventės laikotarpyje pašlovinti mano Sūnaus žaizdas, kurias Jis gavo už šios parapijos nuodėmes. Prisijunkite prie mano maldų už parapiją, kad Jo skausmai pasidarytų pakenčiami. Dėkoju jums, kad paklausėte mano kvietimo. Pasirūpinkite, kad ateitumėte vis didesniu būriu.

1984 m. balandžio 12 d. – Brangūs vaikai! Šiandien aš jus prašau, kad liautumėtės šmeižti, kad melstumėtės už vienybę parapijoje. Aš ir mano Sūnus turimė ypatingą planą šios parapijos atžvilgiu. Ačiū, kad paklausėte mano kvietimo.

1984 m. birželio 9 d. – Brangūs vaikai! Rytoj vakare prašykite Tiesos Dvasios! Jums reikalinga Tiesos Dvasia, kad galėtumėte perduoti kitiems pranešimus tokius, kokie jie yra, nieko nepridedant ir neatimant: kaip tik taip, kaip aš jums daviau. Melskitės, kad Šventoji Dvasia jus uždengtų maldos dvasia, kad jūs melstumėtės vis daugiau. Ačiū jums, kad paklausėte mano kvietimo.

1984 m. birželio 21 d. – Melskitės, melskitės, melskitės! Dėkoju jums, kad paklausėte mano kvietimo.

1984 m. liepos 5 d. – Brangūs vaikai! Šiandieną aš noriu jums pasakyti, kad melstumėtės prieš kiekvieną darbą ir užbaigtumėte jį su malda. Jei jūs taip darysite, Dievas laimins jus ir jūsų darbą. Paskutinėmis dienomis jūs mažai meldėtės ir daug dirbote, todėl melskitės. Besimelsdami jūs atsigaivinsite. Ačiū jums, kad paklausėte mano šaukimo.

1984 m. liepos 19 d. – Brangūs vaikai! Šiomis dienomis jūs jautėte, kad veikia šėtonas. Aš visada esu su jumis, nebijokite pagundų, juk Dievas visada budi virš mūsų. O aš atsidaviau jums ir esu drauge su jumis netgi mažiausiame išbandyme. Ačiū jums, kad paklausėte mano kvietimo.

1984 m. rugpjūčio 30 d. – Brangūs vaikai! Netgi ir kryžius, kurį jūs pastatėte (pastatė valstiečiai 1933 m. – autoriaus pastaba), buvo Dievo plane. Šiomis dienomis eikite ypatingai uoliai į kaimelį ir melskitės po kryžiumi. Man reikia jūsų maldų. Ačiū jums, kad paklausėte mano kvietimo.

1984 m. rugsėjo 6 d. – Brangūs vaikai! Be maldos taika neegzistuoja. Todėl aš sakau jums, brangūs vaikai, melskitės prieš kryžių už taiką. Dėkoju jums, kad paklausėte mano kvietimo.

1984 m. rugsėjo 13 d. – Brangūs vaikai! Jūsų maldos man yra būtinės ir toliau. Jūs klausiate save: „Ir kam gi tiek daug melstis?“ Tačiau apsižvalgykite aplink save ir pamatysite, kokia nuodėmė užviešpatavo žemėje. Todėl melskitės, kad nugalėtų Jėzus. Ačiū jums, kad paklausėte mano kvietimo.

1984 m. spalio 18 d. – Brangūs vaikai! Šiandien aš jus kviečiu, kad jūs savo mokyklose kasdien skaitytumėte Šventąjį raštą. Tebūna

jis matomoje vietoje, kad jus nuolatos įkvėptų skaityti jį ir melstis. Ačiū, kad paklausėte mano kvietimo.

1985 m. sausio 14 d. – Brangūs mano vaikai! Šėtonas yra labai tvirtas ir jis nori visa savo jėga sunaikinti mano planus, kurios aš pradėjau įgyvendinti su jumis. Melskitės, tik melskitės ir nei minutėlės nesiliaukite! Net aš prašysiu savo Sūnų, kad būtų įgyvendinti visi mano planai, kuriuos jau pradėjau vykdyti. Būkite kantrūs ir atkaklūs maldoje. Neleiskite, kad šėtonas atmintų jūsų drąsą. Jis labai galingai veikia pasaulyje. Būkite atidūs!

1985 m. kovo 14 d. – Brangūs vaikai! Jūs visi savo gyvenime patyrėte šviesą ir tamsą. Dievas leidžia kiekvienam žmogui pažinti gerį ir blogį. Aš kviečiu jus prie šviesos, kurią jūs privalote atnešti visiems žmonėms, esantiems tamsoje. Duokite jiems šviesą, brangūs vaikai! Ačiū jums, kad paklausėte mano kvietimo.

1985 m. balandžio 25 d. – Brangūs vaikai! Šiomis ir ateinančiomis dienomis į jūsų parapiją atvyks žmonių iš visų tautų. Todėl aš kviečiu jus prie meilės! Mylėkite visų pirma namiškius! Tada jūs sugebėsite priimti ir mylėti visus, kurie tik čia ateina. Ačiū jums, kad paklausėte mano kvietimo.

1985 m. liepos 18 d. – Brangūs vaikai! Šiandien aš jums patariu, kad jūs laikytumėte savo namuose daugiau pašventintų daiktų ir kad kiekvienas nešiotų su savimi bent vieną pašventintą daiktą. Leiskite pašventinti visus daiktus, kad šėtonas mažiau jus atakuotų, nes tada jūs turėsite skydą apsaugai nuo jo. Ačiū, kad paklausėte mano kvietimo.

1985 m. lapkričio 7 d. – Brangūs vaikai! Aš kviečiu jus mylėti savo artimą, ypač tą, kuris daro jums bloga. Tuo būdu jūs per meilę galėsite atpažinti tikrąsias jo širdies intencijas. Melskitės ir mylėkite, brangūs vaikai! Meilės pagalba jūs galėsite įvykdyti ir tai, kas atrodo negalima. Ačiū jums, kad paklausėte mano kvietimo.

Keletas pranešimų Jelenai ir Marijanai

1983 m. spalio 30 d. – Kodėl jūs neatsiduodate man? Aš žinau, kad jūs ilgai meldžiatės, bet kartą iš tiesų atiduokite man save! Melskitės

ir vakare, kada jau baigėte visus darbus. Sėdėkite savo kambaryje ir sakykite Jėzui: – Ačiū! Juk tiek žmonių šiandien pasitraukė nuo Jo. Prašykite, kad Jis duotų jiems malonę sugrįžti. Jei jūs vakare ramybėje ir maldoje užmiegate, rytojaus rytą pabusite su mintimi apie Jėzų ir galėsite prašyti Jį taikos. Bet jei jūs taip be susikaupimo užmiegate, rytoj jums blogiau seksis.

1984 m. sausio 10 d. – Aš žinau, kad daugelį kartų jums kalbu: melskitės! Bet jūs žinote, kad pasaulyje yra daug žmonių, kurie nesimelžia, ir net nežino, ką reiškia melstis.

1984 m. vasario 3 d. – Jūsų pareiga yra melstis. O visu kitu aš pasirūpinsiu. Jūs visai negalite įsivaizduoti, koks didingas yra Dievas. Todėl melskitės. Melskitės, nes jis nori būti su jumis ir nuvalyti jus nuo bet kokios nuodėmės.

1984 m. vasario 9 d. – Melskitės, melskitės, kiek daug žmonių yra, kurie pasimetė kitoje religijoje ir nebesidomi Jėzumi Kristumi. Jie patys stato savąsias dievybes ir lenkiasi prieš jas. Koks tai man skausmas! Kada aš priversiu ir juos, kad atsiverstų? Kiek daug yra netikinčiųjų! Tą aš galėsiu įvykdyti tik tada, jei jūs padėsite Man maldomis.

Trumpo pokalbio metu Marijana Vasilij tarė Dievo Motinai: „Daugelis šiandien mane prašė, kad aš jų vardu Jus pasveikinčiau“. Dievo Motina švelniai atsake: „Kada tik norite mane pasveikinti, kalbėkite „Angelo pasveikinimą“, šita malda man yra visų gražiausias pasveikinimas“.

9. NAUJIENOS IŠ 1985 METŲ

1985 m. gegužės 6 d. apsireiškimo viziją pergyveno: Marija, Ivan, Jakov ir Ivanka. Ivankos vizija tęsėsi 6 min. ilgiau negu visų kitų. To apsireiškimo metu Marija patikėjo Ivankai dešimtą paslaptį ir liovėsi kalbėti jau apie pasaulio ateitį. Dievo Motina pasakė, kad kitą dieną ji lauktų apsireiškimo viena.

1985 m. gegužės 7 d. Ivanka regėjo viziją namuose. Tėvui Slavko ji davė popierėlį, ant kurio buvo užrašiusi:

„Buvo kaip ir kiekvieną dieną kada ateina Marija, sveikindama mane žodžiais: – Garbė Jėzui Kristui! – o aš atsakiau: – Jėzui ir Marijai per amžius! Aš niekada anksčiau nemačiau Marijos gražesnės, negu ši vakarą. Ji buvo tokia švelni ir graži! Šiandien Ji buvo apsirengusi gražiausiu drabužiu, kokį tik aš kada nors mačiau gyvenime. Ji spindėjo sidabru ir auksu. Tokie buvo Jos vualis ir karūna. Su Ja buvo du angelai. Jie buvo apsirengę taip pat kaip ir Dievo Motina. Dievo Motina ir angelai buvo tokie gražūs, kad aš nesugebu to aprašyti žodžiais. Tą reikia patirti pačiam.

Dievo Motina mane paklausė, ko aš norėčiau. Ir aš ją paprašiau – pamatyti mano žemiškąją motiną. Tada Dievo Motina nusišypsojo ir pritariamai linktelėjo galvą. Ir staiga mano motina atsistojo prieš mane. Ji šypsojosi. Dievo Motina liepė man atsistoti. Aš atsistojau. Motina apkabino mane ir pabučiavo sakydama: – Vaikeli, aš taip džiaugiuosi tavimi. – Motina dar kartą pabučiavo mane ir nuėjo.

Tada Marija man tarė: – Mielas mano vaikeli, šiandien yra paskutinis mūsų pasimatymas. Nebūk liūdna, aš aplankysiu tave kiekvieną gimtadienį, išskyrus šiuos metus. Mano vaikeli, niekada negalvok, kad tu padarei kažką negero ir dėl to aš nebenoriu daugiau ateiti pas tave. Ne, tu nieko nepadarei. Planus, kuriuos mano Sūnus ir aš turėjome, tu priėmei ir išpildei visa širdimi. Niekas šioje žemėje iki šiol neturėjo tokios malonės, kokią turėjai tu ir tavo broliai bei seserys. Būk laiminga, juk aš esu tavo motina, mylinti tave visa širdimi. Ivanka, ačiū tau, kad pasekei mano Sūnaus kvietimą ir buvai atkakli ir visada su Juo, kada tik Jis to iš tavęs reikalavo.

Ivanka, pasakyk savo draugams ir draugėms, kad aš ir mano Sūnus visada esame su jais, kada tik jie manęs ieško ir šaukiasi. Tą, ką aš tau pranešiau kaip paslaptį, tu negali kam nors pasakyti anksčiau, negu aš tau duosiu leidimą.

Po tų žodžių aš paklausiau Dievo Motiną, ar aš galėčiau Ją pabučiuoti. Ji tik linktelėjo galvą. Ir aš Ją pabučiavau.

Aš paprašiau Jos palaiminimo. Ji palaimino mane, nusišypsojo ir tarė:

– Eik su Dievu!

Ir Ji lėtai nuėjo, o su Ja ir angelai.

Marija buvo labai linksma. Ji išbuvo pas mane vieną valandą.“

Marija Pavlovič pasakoja apie pirmąjį Dievo Motinos prašymą už taiką:

– Mes bendrai regėjome viziją pirmoje apsireiškimo vietoje ant Crinicos. Mes meldėmės drauge su Dievo Motina, ypač už ligonius, kurie buvo su mumis.

Kai aš grįžau eiti namo, staiga vėl pamačiau Dievo Motiną. Už Jos mačiau labai didelį tamsų kryžių, be Nukryžiuotojo. Dievo Motina pakartotinai tarė:

– Taikos, taikos, taikos ir tik taikos!

Tada Ji verkdamas du kartus pakartojo:

– Taika turi įsiviešpatauti tarp Dievo ir žmonių, bet taip pat ir žmonių tarpusavyje!

Marija meldėsi ir aš dariau tą patį kartu su Ja. Tuo metu ir aš pradėjau verkti, ir po kurio laiko Dievo Motina tapo nebematoma mano akims.

10. MEDJUGORJĖS APSIREIŠKIMŲ IŠVADOS

Dievo Motinos apsireiškimai Medjugorjėje (Kroatija), be mažiau-sios abejonės, yra tikri – autentiški.

Jų tikrumu gali netikėti žmogus:

– mažai apie juos žinantis, arba nieko nežinantis ir nesidomintis dvasiniais reikalais,

– tesirūpinantis vien materialinėmis vertybėmis ir užsiėmęs jų kuo didesnio kiekio įsigijimu,

– užsiėmęs televizija, internetu ir kitokia pragaro piktųjų dvasių propaganda tikslu užvaldyti ir pavergti, kad nebeliktų laiko doriems darbams nei pamąstymams,

– nesidomintis ar netikintis paskutiniais Dangaus apreiškimais,

perspėjimais; galvojantis vien tik apie šio pasaulio problemas ir jų išsprendimą materialinių priemonių pagalba,

- nenorintis nieko žinoti apie tai, ką Dangus, norėdamas gelbėti žmoniją nuo pražūties, į kurią pasaulis laisvanoriškai eina, vykdo,

- sąmoningai stengiasi negalvoti ir nieko nedaryti, nors žino apie apreiškimų esamumą, bet nuduoda ir laikosi neutralumo ar net neigimo pozicijos,

- klausantis klastingos šėtono agitacijos, veikiančios per nesąžiningus žmones, esančius jo įtakoje.

Tai dar „toli gražu“ neapima visų pragaro piktųjų dvasių veikimo bei gundymo atvejų, nes visų neįmanoma nei išvardinti, nei aprašyti...

11. MARIJOS APSIREIŠKIMAS OLAVOJE (LENKIJA)

Apie Marijos apsireiškimą Kazimierui Domanskiui, gyv. Olavoje (40 km į pietryčius nuo Vroclavo), sužinojau iš įvairių asmenų 1983 m. Tuo metu gyvenau ir dirbau Vroclavo mieste (Žemutinė Silezija).

Iki to laiko apie Marijos apsireiškimus įvairiose vietose – Lurde, la Salette, Fatimoje, Šiluvoje – buvau girdėjęs, bet nesidomėjau... Apie Kristaus apsireiškimus M. Faustinai nebuvo nieko girdėjęs, nors buvau tikintis katalikas kaip ir mano žmona Marija.

Gyvenau Lenkijoje nuo 1957 m. balandžio mėn. ir kiekvieną sekmadienį ir kitų švenčių metu eidavome į bažnyčią, bet apie apsireiškimus nebuvo kalbama. Buvome su žmona praktikuojantys katalikai, taigi susidomėjome kalbomis apie Marijos apsireiškimą K. Domanskiui sodų bendrijos namelyje.

Kadangi statybinėje įmonėje, kurioje dirbau, taip pat dirbo moteriškė iš Olavos, taigi iš jos sužinojau apie K. Domanskį – artimą kaimyną:

- K. Domanskis buvo invalidas, maždaug mano amžiaus, apie 60 m.

– Dirbant fabriko halėje liko krano užgautas į galvą ir prasidėjo komplikacijos. Gulėjo ilgai ligoninėje. Išrašytas iš ligoninės kaip nepagydomas, kadangi išsivystė smegenų vėžys.

– Specialistų nuomone jo gyvenimo dienos buvo suskaitytos...

– Kadangi dar galėjo vaikščioti, tai eidavo į sodo namelį (apie 2 km), kur 1983 m. birželio 8 d. jam apsireiškė Dievo Motina Marija.

K. Domanskis liko Dievo Motinos išgydytas ir gavo iš jos užduotį, kurią kantriai vykdė, nežiūrint persekiojimų ir tuometinės komunistinės valdžios ir nepalankumo nuo Vroclavo vyskupijos vyskupo Gulbinovičiaus (Gulbinowicz) pusės.

Tas vyko karo stovio Lenkijoje metu (įvestas 1981 m. gruodžio 13 d.) ryšium su Solidarumo susiorganizavimu ir visos liaudies pasipriešinimu komunistinei prorusiškai valdžiai.

Kazimieras Domanskis su žmona Bronislava vadovauja Rožinio maldai Dievo Gailestin-gumo koplyčioje

Tuometinė politinė padėtis Lenkijoje turėjo įtaką į tai, kad Lenkijos vyskupai, susirinkę Zakopanėje, nepripažino Marijos apsireiškimų Olavoje tikrais ir nedarė jokių žygių „apsireiškimų“ tyrimui. Be to, reikia prisiminti kunigo Jurgio Popieluškos (Jerzy Popiełuszko) žiaurų nukankinimą, įvykdytą saugumo pareigūnų, kas galėjo būti viena iš priežasčių, kad vyskupai vengė aštrinti „konfliktą“ su tuometinės komunistinės valdžios organais.

Tarp įvairiausių užmetimų: pasipelnymas, garbės troškimas, pagarsėjimas, fanatizmas ir kitų, kurių jau nebeatsimenu ir negaliu iš-

vardinti – iš priešininkų pusės – K. Domanskio ir pamaldžių žmonių atžvilgiu (įtikėjusių apsireiškimų tikrumu ir ateinančių melstis į „apsireiškimo“ vietą sodų bendrijoje) buvo skleidžiamas melas, išjuokimai ir kitokie įvairūs pasityčiojimai...

Suprantama, jog visa ta pasityčiojimų akcija paėjo iš pragaro, nes iš dorų žmonių tai negalėjo kilti, tik keista, kad kai kurie Vroclavo parapijų kunigai net per pamokslus tokia propaganda užsiiminėjo – lieka man nesuprantamu dalyku.

Tokia padėtis truko visą eilę metų:

– maldininkų grupės iš Vroclavo ir kitų vietovių atvykdavo į apsireiškimų vietą melstis, taigi buvo meldžiamasi visą parą su pertraukomis, nes tai buvo spontaniškas dalykas – niekas neužsiiminėjo organizavimu bei koordinacija. Tik vėliau susidarė reguliarios maldininkų grupės ir tam tikromis savaitės dienomis vykdavo maldai daugumoje tie patys maldininkai – daugiausia moterys pensininkės...

Aš su žmona Marija priklausėme vienai iš naktinių grupių, išvykdavome iš Vroclavo į Olavą vakariniu traukiniu, o grįždavome rytą kitu traukiniu. Nuo Olavos stoties iki apsireiškimų vietos buvo 2 km. Takas vedė per parką ir toliau šalia sodų bendrijos. Per parką eidami apmąstydavome „kryžiaus kelio“ 14 stočių, o toliau eidami giedodavome įvairias giesmes arba kalbėdavome maldas. Kryžiaus kelio vietos buvo atžymėtos kryželiais, prikaltais prie medžių gana aukštai, kad nedori žmonės ar vaikėžai negalėtų kryželių nuplėšti.

Po kurio laiko prasidėjo naktinių maldininkų persekiojimas iš milicijos pusės; atvažiuodavo automobiliu keli milicininkai, tikrindavo asmens dokumentus ir liepdavo pasišalinti. Mes iš ten pasišalindavome, bet susirinkdavome prie misijų kryžiaus šalia kelio ir tęsdavome maldas. Po kurio laiko milicininkai susiorientavo, kad mes į namus neišvažiuavome, taigi nuo kryžiaus mus taip pat išvaikydavo.

Mes gi nakties priedangoje pasislėpėme giliame griovyje šalia kelio, apie 20 metrų nuo kryžiaus ir tęsėme maldas.

Milicininkai atvažiuodavo prie kryžiaus, nueidavo į apsireiškimų vietą, nieko nerasdavo ir išvažiuodavo, o mes toliau meldavomės

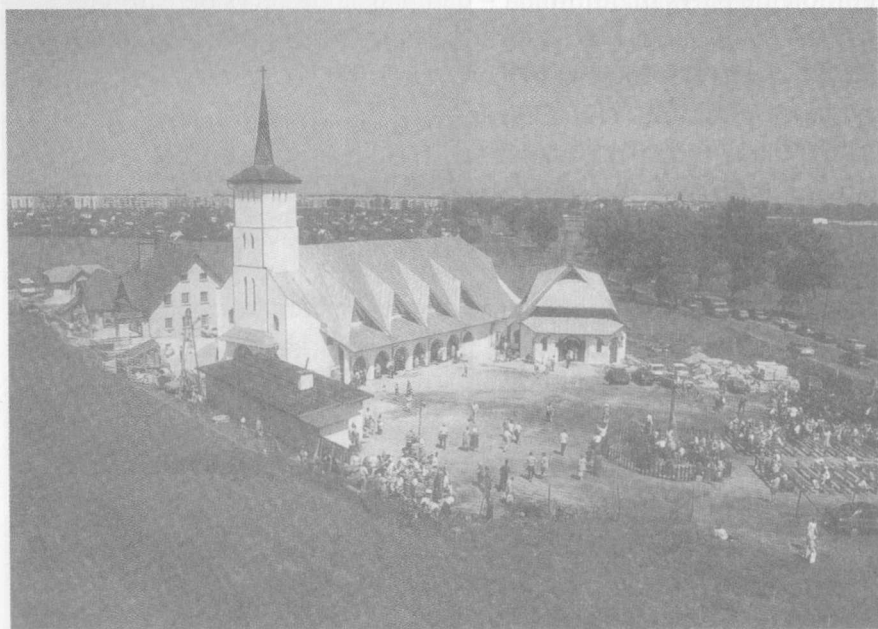
griovyje. Taigi niekas apie mūsų maldos slėptuvę nežinojo, net susidarė nuomonė: „Milicininkai išvaikė ir maldos pasibaigė“.

Suprantama, ši nuomonė paėjo iš milicininkų, kurie gyrėsi savo tariama pergale prieš maldininkus.

Visatos Karalienės ir Dievo Taikos Šventovės pastatymas Marijos apsireiškimo vietoje Olavoje buvo sąlygotas nuolatinų maldų, taigi buvo reikalingos nuolatinės maldos ir pasiaukojimas didžiulės daugybės maldininkų. Tik malda ir jokios kitos priemonės nebuvo sėkmingos.

Pragaras nujautė apie Šventyklos pastatymo tikslą, dėl to „nėrėsi iš kailio“ tam sutrukdyti. Iš čia paeina aršus komunistinės valdžios milicininkų priešinimasis maldininkams.

Maldos vyko per daugelį metų ir ne tikai Marijos apsireiškimo vietoje, bet ir įvairiose Vroclavo – lygiai dviejose Olavos bažnyčiose.

Olava. 1996-06-08. Visatos Karalienės Dievo Motinos ir Dievo Taikos Šventovės apsireiškimo vietoje Olavoje. 1992-1996 metais pastatytos sutinkamai su ankstesniu Dievo Motinos reikalavimu yra didžiulis stebuklas ir ženklas, Marijos įvykdytas viso pasaulio akyse.

Iš Vroclavo bažnyčių daugiausia buvo meldžiamasi:

- šv. Mykolo Archaniolo – B. Pruso ir J. Viečiorko gatvių kampas,
- šv. Vavžynco (Wawrzynca) – prie Buivido gatvės,
- šv. Jadvygos – Smėlio saloje (Wyspa piasek),
- šv. K. Baromeušo – prie Adomo Pruchniko gatvės (A. Prochnika),
- tėvų Dominikonų – prie Tautos Vienybės gatvės (Jednsci Narodowej),
- tėvų Dominikonų – prie Vito Stvošos gatvės (Wita Stwosza),
- Dievo Kūno – prie Svidnicos gatvės (Swidnicka),
- šv. Daratos – prie Svidnicos gatvės,
- šv. Antano – prie šv. Antano gatvės,
- Dievo Motinos Guodėjos – (Matki Boskej Pocieszenia) – Biskupinie.

Buvo organizuojamos maldų procesijos per miestą iš vienos bažnyčios į kitą (suprantama, su miesto savivaldybės ir milicijos leidimu – milicijos automobilis važiuodavo priešakyje ir gatvių sankryžoje sulaikydavo gatvių eismą, kolei procesija praeidavo). Giedodavo įvairias giesmes, kalbėdavo rožinį ir kai kurias litanijas.

Kunigai tose procesijose nedalyvaudavo, nes vyskupas į tai „kreivai žiūrėjo“, bet dalis kunigų buvo palankūs, kaip tai: šv. Mykolo Archaniolo, šv. Karolio Boromeušo, Dievo Motinos Guodėjos, šv. Jadvygos, šv. Vavžynco, šv. Daratos ir kitų bažnyčių, kur vykdavo masinės tikinčiųjų maldos. Po procesijos ir maldų bažnyčiose paprastai buvo laikomos vakarinės šv. Mišios.

Procesijas organizavo patys tikintieji ir praeidavo iš vienos bažnyčios į kitą apie 7 km. Praeidami pro kurią iš bažnyčių, Šv. Sakramento pagerbimui, visi tuo pačiu metu klaupdavo ant abiejų kelių gatvėje ir atkalbėdavo tris kartus *Garbinkime Švenčiausiąjį Sakramentą...* – po to stodavosi ir eidavo toliau, iki bažnyčios, kurioje buvo pramatytos galutinės maldos ir šv. Mišios. Tai buvo daroma Dievo permaldavimui už neapsakomą daugybę dabar vykdomų įžeidimų Altoriaus Šv. Sakramentui.

Maldos ir giesmės procesijos metu buvo įgarsintos per garsiaikalbį, taigi buvo gerai girdima kiekvienam iš maldininkų, kurių susirinkdavo apie penkis šimtus, o taip pat gatvėje esantiems praeiviams ir prie gatvės gyvenantiems.

Ne visi buvo patenkinti gatvės procesijomis ir maldomis, bet pavienių asmenų įvairios pastabos iš šalies neturėjo jokios reikšmės maldininkams, nes buvo suprantama, jog pragarui viešos maldos negali patikti, taigi žinant nepasitenkinimo priežastį – viskas buvo aišku.

Iš milicijos ir miesto valdžios pusės nebuvo jokių incidentų, nes jiems buvo geriau malda, negu protesto, streikų ir kitokios akcijos, vykdomos praėjusiais Solidarumo laikais, kada šimtai tūkstančių vroclavičių išeidavo į gatves protesto akcijom.

Čia buvo taikios Marijos pamaldžių vaikų akcijos ir nors šetonui jos labai nepatiko, bet jis turėjo su tuo susitaikyti, kadangi neturėjo jėgos priešinuimuisi.

Visiems žinomas dėsnis katalikų Bažnyčioje, kad malda yra viena iš sėkmingiausių priemonių prieš šėtono puolimus ir gundymus, tik, deja, ta veiksmingiausia priemone mažai naudojamas...

Tos visos viešų maldų ir procesijų akcijos buvo tik paruošiamieji veiksmai galutiniam tikslui – Visatos Karalienės ir Dievo Taikos Šventovės – Marijos apsimetimo vietoje – pastatymui.

Statybos paruošiamieji darbai – projekto sudarymas, visų apskaičiavimų įvykdymas ir daugybė biurokratinių formalumų ryšium su statybos vykdymu atlikimas, leidimo statybai išrūpinimas – prasidėjo 1991 metais.

Visi tie formalumai buvo surišti su lėšomis, kurių buvo reikalinga daugelis tūkstančių. Be to, atsižvelgiant į tai, kad Vroclavo kurija nepripažino Marijos apsimetimo ir buvo viskam priešinga, taigi ir statybos nefinansavo. Pasiliko vienintelė priemonė – tikinčiųjų aukos ir Dievo globa tarpininkaujant Dievo Motinai Marijai.

Faktiniai statybos darbai prasidėjo 1992 metais ir truko iki 1996 m. birželio 8 d. – Marijos apsimetimo metinių sukakties.

Šis statybos laikotarpis liečia pagrindinius pastatus:

- Dievo Gailestingumo koplyčią,
- Visatos Karalienės ir Dievo Taikos Šventyklą,
- vieno gyvenamo namo ir pagalbinių pastatų pastatymą.

Tuo tarpu kitų gyvenamųjų namų pastatymas, teritorijos išklojimas plytelėmis, teritorijos aptvėrimas dailia meniškai įvykdyta geležine tvora, parko aplinkui pasodinimas ir visos aplinkos privedimas prie galutinės tvarkos ir estetikos truko iki 2003 metų, taigi nuo Dievo Motinos apsireiškimo pradžios 1983 m. birželio mėn. 8 d. iki pilno užduoties įvykdymo praėjo 20 metų.

Gyvendamas Lenkijoje, dirbau statyboje ir gerai žinau kiek truko didžiųjų pramoninių statybų realizavimas, taigi ieškant analogijos su Marijos statyba Olavoje – nesurasime.

Pramoninės statybos buvo nustatyto realizavimo laiku ir nors niekada nebuvo nustatyto laiku realizuojamos, bet visą statybos laiką kontroliuojamos su primygtinu spaudimu bei raginimu dėl pramatyto užbaigimo termino įvykdymo.

Pramatytų planinių lėšų taip pat niekada neužtekdavo nes jos buvo labai ištemptos, o stebuklą niekas nesugebėjo padaryti, taigi viskas buvo vėluojama ir papildomos lėšos turėjo būti skiriamos.

Marijos statyba Olavoje nebuvo iš anksto planuojama, nebuvo nustatytas realizavimo laikas nei reikiamų lėšų kiekis – viskas buvo vykdoma pasitikint Dievo Apvaizda, Marijos globa ir tikinčiųjų žmonių pagalba, kuri visada reikiamu laiku ateidavo...

12. MARIJOS APSIREIŠKIMŲ IR MALDININKŲ PERSEKIOJIMAI

Iki 1991 m. – aštuonių metų laikotarpyje – vyko aršiausi šėtono puolimai ant K. Domanskio ir maldininkų. Užmaskuotu būdu, per ateistinius Domanskio kaimynus, kurie nuplėsdavo kryžius nuo sodo namelio, sudaužydavo Marijos statulėles, duodavo skundus atseit maldininkai mindo jų daržus...

Olava. 1993-09-19.
Sulaužytų kryžių ir
sudaužytos Dievo
Motinos statulėlės
procesinis pernešimas į
Dievo Motinos liepimu
anksčiau pastatytą
Dievo Gailestingumo
koplyčią, dalyvaujant
Kazimierui Domanskiui
ir maldininkams.

1991-03-30. Persilaužimo momentas Olavos apsiareiškimų istorijoje. Kryžiaus pastatymas ant paaugotos žemės Marijos Marek (ketvirta iš dešinės) sutvirtino didžiąją Nekaltosios Marijos Širdies pergalę. Prieš daugelį metų Dievo Motinos išpranašauta didžiosios šventovės statyba, nežiūrint didžiulio persekiojimo, pradėjo realizuotis imponuojančiame tempe visos Lenkijos ir pasaulio akyse.

Tų skundų pasėkoje, kolegijų sprendimu, K. Domanskis turėjo mokėti dideles baudas, kai jo invalidumo pensija buvo nedidelė. Taigi buvo persekiojamas ir engiamas visais, tariamai teisėtais būdais. Be to, komunistinė milicija jį areštuodavo ir tardydavo ieškodami kokio nors priekabio baudų uždėjimui.

Vargingas invalidumo pensininkas K. Domanskis buvo viešai išjuokiamas kaip neprotingas net seime – premjero ir pirmojo partsekretoriaus generolo Jeruzelskio.

Vietinė Olavos valdžia įvedė išimtinę padėtį Olavoje, nes tikėjosi represijų būdu (milicijos ir saugumo organų pagalba) nušluoti nuo žemės paviršiaus visus maldininkus.

Negana to, Vroclavo vyskupas kardinolas Gulbinavičius, ne kurie kiti vyskupai ir kunigai ne kartą per pamokslus šmeižė gerą K. Domanskio vardą.

Skausmingiausia tikintiesiems katalikams buvo tai, kad Olavos regėtojas K. Domanskis nesurado paramos Bažnyčios vadovybėje, iš kurios pagrįstai tikėjosi.

Olava. 1997-05-03. Dievo Gailestingumo ir Visatos Karalienės Dievo Motinos Šventykla apsireiškimų vietoje Olavoje. Apie 20 tūkstančių tikinčiųjų atvyko toje dienoje iš Lenkijos ir užsienio į besibaigiantį vienuolikadienį maldų ciklą.

Bažnyčios vadovybė nepaisė dešimčių tūkstančių įtikėjusių ir pagijusių paliudymo, taip pat dokumentacija neišaiškinamų pagijimų iš sunkių ligų, kurių atžvilgiu medicina yra bejėgė.

Jau 1984 metais sudaryta (mirusio) kun. vyskupo Urbono komisija ištyrimui gausios dokumentacijos išgijimų Olavoje – medicinos gydytojas Zygmuntas Dudek išrinko pirmus keturis tokius nepaprastus pagijimus.

Švenčiausioji Motina verkė dėl Bažnyčios padėties. Verkė dėl tų vyskupų ir kunigų, kurie iki šiol nebuvo tinkantys nuolankiai priimti Bažnyčios Motinos įspėjimus.

13. DANGAUS PERSPĖJIMAI LENKIJOS VYSKUPAMS

Visos 20-ties metų apsireiškimų raidos neįmanoma smulkmeniškai aprašyti, o ir atmintis laikui bėgant susilpnėjo, bet noriu priminti dar keletą svarbių įvykių, su tuo susijusių.

Kada pradžioje Lenkijos vyskupai susirinko į konferenciją Zakopanėje Olavos apsireiškimų apsvarstymui, nebuvo viešai paskelbta nuomonių bei diskusijų turinys. Bet praslydo iki suinteresuotųjų tikinčiųjų tam tikros žinutės. Vyskupų nuomonės nebuvo vienmintės, bet labiausia tam priešinosi Vroclavo vyskupas H. Gulbinavičius (kaip labiausiai suinteresuotas) ir Zielionos Gūros vyskupas.

Vėliau sužinojome, kad Zielionos Gūros vyskupas, grįždamas iš Zakopanės į Zielioną Gūrą (apie 500 km), žuvo autokatastrofoje. Imant dėmesin tai, kad tas vyskupas buvo didžiausias Olavos apsireiškimų priešininkas, akivaizdžiai darosi aišku, jog čia įvyko Dangaus perspėjimas Lenkijos vyskupams ryšium su žuvusio vyskupo pozicija Zakopanės konferencijoje.

Kadangi Olavos apsireiškimai ir stebuklingi išgijimai nebuvo tiriami – reikalas liko neištirtas ir atmestas, o tai dėl to, kad Vroclavo vysk. Gulbinavičius, kurio kompetencijoje šis reikalas, jį atmetė.

Praėjus daugeliui metų, iš Štetino diacezijos vyko piligriminė ekskursija į La Salette (Prancūzijos Alpe) – keista, kad turėdami

Marijos apsireiškimų vietą Olavoje (apie 400 km), važiavo taip pat į Marijos apsireiškimo vietą 2500 km Alpėse.

Per radiją sužinojau, kad lenkų piligriminė ekskursija (apie 70 keleivių) žuvo kalnuose nukrisdami į bedugnę, nes autobuso vairuotojas pažeidė eismo taisykles.

Prieš dvejus metus prie Smolensko sudužo Lenkijos prezidento lėktuvas, skirdęs į Katynių – žudynių metinių vietą. Žuvo 132 žmonės, iš kurių tik 96 liko atpažinti. Likusieji 36 liko taip sužaloti, kad nebuvo galima jų atpažinti. Žuvusieji buvo Lenkijos vyriausybės ir bažnytinės vadovybės elitas: prezidentas su žmona, vyriausybės nariai, generolai ir, berods, 4 vyskupai.

Rusijos aviacijos tarnyba kaltino lėktuvo pilotą, kad šis, nežiūrint rūko ir perspėjimų, leidosi prie Smolensko. Pagal aerodromo tarnybos aiškinimą, lėktuvo pilotas buvo perspėtas, kad nusileidimui turėjo skristi į Polocką arba Minską.

Nežiūrint lenkų spaudimo, tikroji katastrofos priežastis neliko nustatyta ir lenkų neįtikino...

Tikinčiam žmogui vienintelis aiškinimo būdas lieka: Šv. Dievo Apvaizda – ką Dievas globoja, o Jis globoja kiekvieną, kuris yra to vertas – net plaukas nuo galvos nekrenta be Dievo žinios, taigi tos visos trys katastrofos negalėjo kitaip įvykti kaip tik su Dievo Apvaizdos leidimu... (lenkų kalboje šis Dievo leidimas yra išreiškiamas terminu „dopust Boży“).

Taigi ši katastrofa prie Smolensko galėjo įvykti tik Dievo Apvaizdos ribose ir nepriklausomai nuo to – kam tai patinka ar ne – Dievas yra visko Viešpats ir Jo nuosprendžiai gali mums atrodyti žiaurūs, bet juk ne mes, o Jis yra visko Viešpats ir Teisėjas.

Kadangi mes esame sutverti pagal Kūrėjo panašumą ir turime šviesų protą, tai galime suprasti net kai kuriuos Dievo sprendimus, o kurių nesuprantame, tai pats Dievas juos mums apreiškė (išaiškino), jeigu mes su nuolankumu juos priimame. Bet bėda tam, kuris per savo išdidumą akiplėšiškai atmeta Dievo Apreiškimus!...

Be ilgo aiškinimo viskas aišku, jog Dievo Motinos apsireiškimas Olavoje ir pastatymas Dievo Gailestingumo koplyčios, Visatos

Karalienės ir Dievo Motinos šventyklos su daugiaaukščiais gyvenamais namais, pagalbiniais pastatais, parko pasodinimas, teritorijos aptvėrimas ir išklojimas plytelėmis, netgi šulinio išgręžimo vieta buvo įvykdyta pagal Marijos nurodymą, nes ji buvo šios statybos objekto vykdymo patarėja ir vadovė.

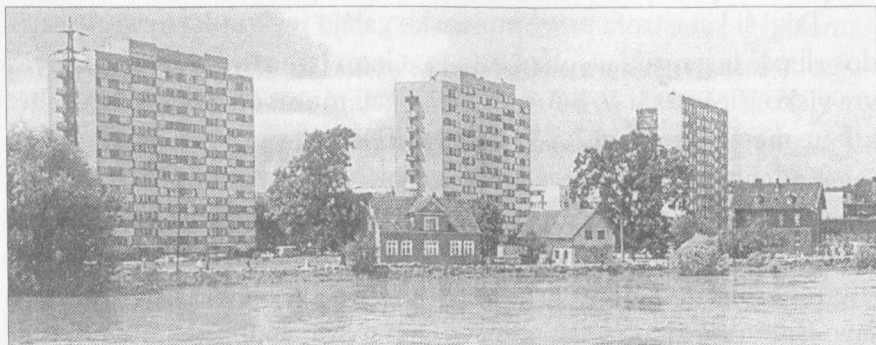
Reikalingos lėšos (keli šimtai milijonų) taip pat Marijos pagalba liko laike statybos darbų tikinčiųjų surinktos, kas akivaizdžiai rodo, kad čia vyko Dangaus pramatytas ir realizuojamas planas, kad tikintieji piligrimai turėtų kur melstis ir garbinti Dievą.

Turiu priminti, kad ne mūsų ir ne Lenkijos vyskupų kompetencijoje yra keisti Dievo nuosprendį, jeigu Dievo Motina išsirinko vietą, kurioje turėjo įvykti stebuklai, kurių Lenkijos vyskupai nenorėjo pastebėti, priimti ir pripažinti.

14. MARIJOS APSIREIŠKIMŲ SABOTAVIMAS OLAVOJE

Paskutinį kartą buvau apsireiškimų vietoje Olavoje 2006 metų vasarą.

Nuvykau traukiniu jau po šv. Mišių apie 12 val., nes ankstesnio nebuvo, o kolei nuėjau apie 3 km, į Šv. Mišias pavėlavau.

Iš bloko, kuriame gyvena Domanskiai, Boleslovo Chrobriego g-vė 122 (pirmas iš kairės) gruodžio 8 d. 9.00 val. išvyks procesija su stebuklingos Verkiančios Motinos statula.

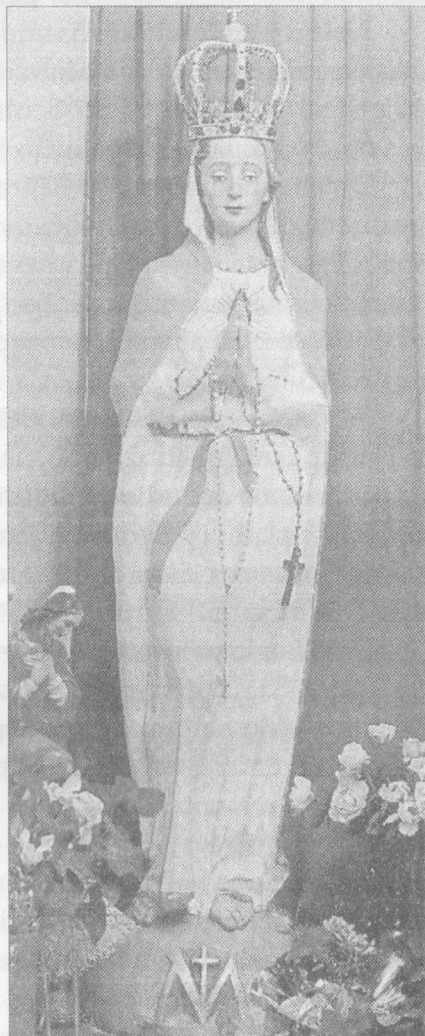
Dievo Motinos Šventykla dar buvo atidaryta, anksčiau ji būdavo atidaryta ne tiktai dienos metu, bet ir naktį, nes joje buvo meldžiamasi visą parą pagal Marijos pageidavimą.

Šventykloje dar radosi trys moterys, bet už kokių 10 min. atėjo zakristijonas ir jas išprašė – likau vienas, bet po kurio laiko atėjo ir pareikalavo, kad aš išeičiau, nes jis turįs bažnyčią uždaryti. Likau išprašytas lauk.

Iš moterų (vietinių), kurios meldėsi prieangyje, sužinojau, kad senas kunigas (labai pamaldus) mirė. Jis dar gynė maldininkų reikalus ir dėl to buvo kurijos nekenčiamas – liko įpainiotas į auto avariją, kas, be abejo, turėjo ryšį su jo mirtimi.

Naujai paskirtas kunigas administruoja dar vieną gretimą parapiją, taigi įvedė naują tvarką (greičiausia pagal kurijos nurodymą) ir zakristijonas uždaro bažnyčią. Dievo Gailestingumo koplyčia visą laiką uždaryta, taigi atvykusiems piligrimams nebėra net kur prisiglausti – melstis galima prie kryžiaus, besirandančio aikštėje prieš Šventyklą, pastatyto, visų pirmiausia, dar ant tuščio lauko.

Šio didžiulio objekto iniciatorius ir statytojas Kazimieras Domanskis jau senokai buvo mi-

Stebuklinga Olavos Dievo Motinos statula Domanskio bute (Boleslavo Chrobriego g-vė 122). Neužilgo bus procesijoje pernešta į Jos apsireiškimo vietą.

ręs, taigi kurią tuo pasinaudodama užgrobė visą pastatų kompleksą ir įvedė savo tvarką...

Pagal moterų pasakojimą, koplyčioje besirandantys stebuklingų išgijimų įrodymų „liudijimai“ palaipsniui dingsta...

Įvestas vandentiekis visame apsireiškimų komplekse taip pat aikštėje prieš šventyklą ir koplyčią (bent 5 kranai), kad atvykę gausūs piligrimai galėtų laisvai prisileisti Marijos palaiminto vandens. Visi kas norėjo nešdavosi to vandens į namus.

Dideliam mano nusistebėjimui – visi 5 kranai aikštėje liko nu-pjauti, taigi nebuvo galimybės gydančio vandens pasisemti – grįžau su tuščiais buteliais, kentėdamas troškulį.

Toks sabotuojantis „naujos tvarkos“ pavyzdys ne kas kita, kaip pragaro įdiegtas akivaizdus pagrindinio artimo meilės: „trokštantį pagirdyk“ – įsakymo pažeidimas.

Tai sąmoningas naujojo klebono veikimas prieš atvykstančius iš įvairių Lenkijos ir užsienio vietovių. Nutraukus vandens tiekimą, buvo manoma sumažinti piligrimų, ypač iš užsienio atvykimą, nes toji nuolatinė piligrimystė jam įkyrėjo.

Iš čia darosi aišku, kodėl Lietuvos tikintieji nėra nieko girdėję apie Olavos apreiškimus.

Jeigu Lenkijos vyskupai sąmoningai ir apgalvotai „nuslėpė“ Marijos apsireiškimus Olavoje, o mūsų vyskupai ir kunigai be oficialaus Lenkijos vyskupų paskelbimo negali skelbti, o tos paslapties neskelbimu yra suinteresuotas taip pat pragaras, nes jo darbai yra nedori ir jis yra suinteresuotas, kad apie jį niekas nieko nežinotu, tai ir gavosi tokia paslaptinga padėtis.

Aš tuo tarpu vadovaujuosi Dangaus – ne pragaro įstatymais, taigi vadovaujantis nuostatu: „ką Dievas apreiškė – apreiškė visai žmonijai“ – paskelbiau viešumon Dievo Motinos Marijos apsireiškimų trumpą istoriją Olavoje.

15. JĖZAUS KRISTAUS APREIŠKIMAI S. M. FAUSTINAI (LENKIJA)

Kristaus apreiskimai liko surašyti vienuolės sesers Marijos Faustinos, paskelbtos šventąja 2000 m. balandžio 30 d., dienoraštyje.

Dalį tų apreiskimų, labiausiai tinkančių kiekvienam iš mūsų, išverčiau į lietuvių kalbą ir išplatinau Lietuvoje atskiroje brošiūroje 2004 m. ir 2011 m.

Prie šios progos, aktualiausius Kristaus apreiskimus noriu paskelbti tikinčiųjų žiniai vadovavimuisi gyvenime, nes ką Dievas apreiskė, privalo būti visiems skelbiama.

Kristus Visagalis Viešpats ir Sutvėrėjas, per savo išrinktąją sekretorę s. M. Faustina, daug svarbių ir mums reikalingų dalykų laike keletu metų apreiskė, taigi čia noriu tam tikra tvarka nors to mažą dalį pateikti, kadangi visos Dieviškos Išminties ir Jo esmės niekas iš žmonių nėra gabus ištirti ir perteikti.

Tas nuostabias paslaptis mes galime pažinti ne kitaip, kaip tik Dangaus apreiskimų dėka, nes Dievas iš savo begalinės Išminties kartais apreiskia mums naujus dalykus, iki šiam laikui mums nežinomus ir nesuvokiamus. Tai reiškia, kad Kristaus apreiskimai, laike Jo trijų metų mokymo, yra tik maža tos begalinės Dievo Išminties dalelė.

Mes patys nesame gabūs ką nors nauja išgalvoti, o tiktai kas jau apreikšta – galime komentuoti – aiškintis. Pats mūsų Išganytojas ir Mokytojas mumis rūpinasi ir reikiamu laiku pateikia mums tai, kas labiausia reikalinga.

Ir šiuo atveju Jėzus pasirūpino mūsų likimu apreikšdamas tai, ką šiuo metu privalome daryti. Aš noriu tik pranešti bei priminti, kad nieko nelaukdami susirūpintume savo dvasiniu stoviu ir rimtai su nuoširdumu priimtume Kristaus apreiskimuose pateiktus pamokymus ir aktualias užduotis.

Taip kaip prieš du tūkstančius metų Kristus mus per Apaštalus išmokė melstis, lygiai ir dabar mus pamoko kaip mes turime melstis, ką privalome mąstyti, nes mes patys esame ant tiek tingūs ir nevykėliai, kad nesugebame nuolankiai ir tinkamai su pasitikėjimu

išreikšti savo minčių chaosą, kuris dažnai maišosi mūsų galvoje...

Taigi, sekdami padiktuotais žodžiais, kuriais pats Kristus per savo sekretorę seserį M. Faustinę mus mokina melstis su nuoširdumu ir pasitikėjimu, kad ši malda rekomenduojama paties Kristaus bus tikrai išklausyta...

Toji malda, kurią Kristus padiktavo, kalbama sekančiai:

Vainikėlis

Prie Dievo Gailestingumo (kalbama ant rožinio)

Pradžioje: Tėve mūsų...Sveika Marija...Tikiu į Dievą Tėvą...

Su dideliais poteriais:

Amžinasis Tėve, aukoju Tau Kūną ir Kraują, Sielą ir Dievybę Mieliausiojo Tavo Sūnaus, o mūsų Viešpats Jėzus Kristus, permaldavimui už mūsų ir viso pasaulio nuodėmes.

Su mažais poterėliais:

Dėl Jo skausmingos Kančios pasigailėk mūsų ir visos žmonijos.

Pabaigoje:

Šventas Dieve, Šventas Galingasis, Šventas Amžinasis, pasigailėk mūsų ir visos žmonijos.

(3 kartus)

Kokią didelę reikšmę Dievo akyse turi tikinčiųjų malda, kalbančių aukščiau paduotą Vainikėlį prie Dievo Gailestingumo paliudija pats Kristus savo apreiškimuose:

– 754–283 Viešpats pažadas: sielas, kurios kalbės tą vainikėlį, Mano gailestingumas apsups gyvenime, o ypatingai mirties valandą.

– 811–299 Kiekvieną sielą ginu mirties valandoje, kaip savo garbę, kuri atkalbės tą vainikėlį, arba prie mirstančio kiti atkalbės, bet tuos pačius atlaidus gauna. Kada prie mirstančiojo atkalbamas tas vainikėlis, nuraminama Dievo rūstybė, o neišmatuojamas gailestingumas apima sielą ir pajudinamas Mano Gailestingumo vidus, dėl Mano Sūnaus Skausmingos Kančios.

– 848–310 Kaip didelių malonių suteiksiu sieloms, kurios atkalbės tą vainikėlį; Mano gailestingumo vidus yra sujudintas vainikėlį kal-

bantiems. Užrašyk tuos žodžius, Mano dukra: kalbėk pasauliui apie Mano gailestingumą, tepažįsta visa žmonija Mano begalinį gailestingumą. Tai yra ženklas paskutiniems laikams; po to ateis teisingumo diena. Kol metas, tegul bėga prie Mano gailestingumo šaltinio; tegul naudojasi Vandeniu ir Krauju, kurie dėl jų ištryško.

– 1541– 506 Mano dukra, skatink sielas atkalbėjimui to vainikėlio, kurį tau pateikiau. Per to vainikėlio atkalbėjimą Man patinka duoti viską, ko manęs prašys. Jeigu užkietėję nusidėjėliai jį kalbės, pripildysiu jų sielas ramybe, o jų mirties valanda bus laiminga.

Prašyk dėl sielų sielvarte: kada pamatys ir pažins savo nuodėmių baisumą, kai siela pamatys ir supras savo nuodėmių sunkumą, kada atsidengs prieš jos akis visa menkumo bedugnė į kurią pasinėrė; tegul nesielvartauja, bet su pasitikėjimu tegul puola į Mano gailestingumo glėbį, kaip vaikas į mylimos motinos apkabimą. Tos sielos turi pirmenybę prie Mano gailestingosios širdies; jos turi pirmenybę į Mano gailestingumą.

Pasakyk, kad jokia siela, kuri šaukėsi Mano gailestingumo, neapsivylė ir nepažino sugėdinimo. Turiu ypatingą pomėgį sieloje, kuri pasitikėjo Mano gerumu.

Parašyk, jei tą vainikėlį prie mirštančio atkalbės, stosis tarp Tėvo ir mirštančios sielos ne kaip teisingas teisėjas, bet kaip gailestingas Gelbėtojas.

– 1572–516 Primenu tau, Mano dukra, kiek kartų išgirsi kaip laikrodinis muša trečią valandą, pasinerk visa Mano gailestingume, jį garbindama ir šlovinama – šauk Jo Visagalybės dėl viso pasaulio, o ypatingai vargšams nusidėjėjams, nes tą valandą liko plačiai atvertas visoms sieloms. Tą valandą išprašysi viską sau ir kitiems, tą valandą liko suteikta malonė visam pasauliui – Gailestingumas nugalejo Teisingumą.

Mano dukra, pasistenk tą valandą apeiti kryžiaus kelią, jeigu tai leidžia tavo pareigos, o jeigu negali kryžiaus kelio apeiti, tai nors užėik minutei į koplyčią ir pagarbink Man Širdį, kuri Švenčiausiajame Sakramente pilna gailestingumo, o jeigu negali užėiti į koplyčią – pasinerk maldoje ten, kur esi nors trumpai valandėlei. Reikalauju

pagarbos Mano gailestingumui iš visų tvarinių, bet pirmiausia iš tavęs, nes daviau tau giliausiai pažinti tą paslaptį.

Visagalio Dievo Sutvėrėjo Esmės niekas iš tvarinių negali suprasti nei pažinti. Tuo tarpu mes privalome stengtis: pažinti, mąstyti, galvoti, dėkoti, garbinti, šlovinti už tas begalines geradarystes ir malones, kurias gavome ir nuolatos gauname iš mūsų Viešpaties ir Sutvėrėjo...

Kadangi mes patys, būdami nevykėliai, nesame gabūs tų begalinių paslapčių pažinti, tai pats Dievas mus apšvietė, pamokė ir toliau mumis rūpinasi bei globoja savo Šv. Apvaizdoje – suteikia savo laiku visko, kas mums reikalinga:

Ir šiuo atveju Kristus per seserį Faustyną mums išaiškino ir pamokė, ką mes pirmiausia privalome daryti:

30–16 Koks yra Dievas Savo Esmėje, neištirs niekas; nei angeliškas, nei žmogiškas protas. Dievą pažink apmąstydamą Jo savybes.

47–22 Nupiešk paveikslą, kurį matai, su užrašu: *Jėzau, pasitikiu tavimi*. Trokštu, kad tą paveikslą garbintų jūsų koplyčioje ir visame pasaulyje.

48–22 Prižadu, kad siela, kuri garbins tą paveikslą, nežus. Taip pat prižadu jau čia žemėje – pergalę priešininkus, o ypač mirties valandą.

Aš pats ją ginsiu kaip Savo garbę.

50–22 Trokštu, kad kunigai skelbtų tą didžiulį Mano Gailestingumą nuodėmingų sielų atžvilgiu. Tegul nebijo nusidėjėlis prie Manęs prisitarti. Degina Mane gailestingumo spinduliai; noriu juos išleisti ant žmonių sielų.

50–23 Sielų nepasitikėjimas drasko Mano vidurius. Dar daugiau – Mane skaudina išrinktos sielos nepasitikėjimas; nežiūrint į neišsemiamą Mano meilę, manimi nepasitiki, netgi Mano mirties jiems neužtenka. Vargas sielai, kuri tuo piktnaudžiauja.

83–39 Kol ateisiu kaip teisingas teisėjas, pirmiausia ateinu kaip gailestingumo Karalius. Kol ateis teisingumo diena, bus duotas

žmonėms toks ženklas danguje. Užges visos šviesos danguje ir bus visoje žemėje didžiulė tamsybė. Tada pasirodys Kryžiaus ženklas danguje, o iš skylių, kur buvo prikaltos Išganytojo rankos ir kojos, sklis didžiulė šviesa, kuri per tam tikrą laiką apšvies žemę. Tai bus per trumpą laiką prieš paskutinę dieną.

85–39 Užrašyk tuojau, ką girdi: savo esmėje esu Viešpačiu ir nežinau įsakymų nei poreikių. Jeigu pašaukiu tvarinius gyvenimui – tai yra Mano gailestingumo bedugnė.

Jėzus daug apreiškė s. M. Faustynai apie begalinį Dievo Gailestingumą, kas liko užrašyta jos dienoraštyje:

301–129 Pasakyk, kad Gailestingumas yra didžiausia Dievo savybė. Visi mano rankų darbai yra apvainikuoti gailestingumu...

327–137 Duodu žmonėms indą, su kuriuo turi ateiti malonių prie gailestingumo šaltinio. Tuo indu yra tas paveikslas su užrašu: *Jėzau, pasitikiu Tavimi*.

367–153 Mano Širdis yra perpildyta didžiuliu gailestingumu sieloms, o ypatingai vargšams nusidėjėliams... O koks didžiulis yra sielų abejingumas už tiek gėrio, už tiek meilės įrodymų. Mano Širdis pripildoma pačiu nedėkingumu, užmiršimu nuo sielų, gyvenančių pasaulyje; viskam turi laiko, tiktai neturi laiko atėjimui pas Mane malonių gavimui.

Taigi, kreipiuosi į jus – išrinktos sielos – ar jūs nesuprantate Mano Širdies meilės? Ir čia nusivylė Mano Širdis – nesuranda pilno atsida- vimo Mano meilei; tiek pastabų, nepasitikėjimo, tiek atsargumo... yra ir vienuolynuose tokių sielų, kurios džiaugsmu pripildo Mano Sielą; jose yra išpausti Mano bruožai ir dėl to Dangiškasis Tėvas į jas žiūri su ypatingu pomėgiu; jos bus Angelų ir žmonių nuostabai; jų skaičius yra labai mažas – jos yra apgynimui nuo dangiškojo Tėvo teisingumo ir išprašymo gailestingumo pasauliui. Tų sielų pasiauko- jimas ir meilė palaiko pasaulio buvimą.

378–159 Kurie skelbs apie tą didžiulį Mano gailestingumą; aš pats juos ginsiu mirties valandą kaip Savo garbę ir nors sielų nuo- dėmės būtų juodos kaip naktis – kada nusidėjėlis kreipiasi į Mano Gailestingumą, atiduoda man didžiausią garbę ir yra mano Kančios

pagarba. Kada siela skelbia Mano gerumą, tada velniai prieš ją dreba ir bėga į patį pragaro dugną.

379–160 Kenčia mano Širdis tuo, kad net išrinktos sielos nesupranta, koks didelis yra Mano Gailestingumas; jų bendravimas yra tam tikras nepasitikėjimo būdas... Prisiminkite Mano Kančią ir jeigu netikite Mano žodžiais – tikėkite nors Mano Žaizdomis.

699–269 Mano dukra, kalbėk visam pasauliui apie nesuprantamą Mano gailestingumą. Trokštu, kad gailestingumo šventė būtų prieglaudą ir prieglobstis visoms sieloms, o ypatingai vargšams nusidėjėliams. Tą dieną yra atvertas Mano gailestingumo vidus, išpilu visą jūrą malonių sieloms, kurios prisiartina prie Mano gailestingumo šaltinio; kuri siela prieis prie išpažinties ir Šv. Komunijos – gaus pilną kalčių ir bausmės atleidimą; tą dieną yra atverti visi Dievo vartai, per kuriuos plaukia malonės; tegul nesibijo prisiartinti prie Manęs jokia siela, nors jos nuodėmės būtų kaip purpuras. Mano Gailestingumas yra toks didelis, kad per amžinybę jo neištirs joks protas: nei žmogiškas, nei angeliškas... Gailestingumo šventė išėjo iš Mano vidaus, trokštu, kad iškilmingas šventimas būtų pirmą sekmadienį po Velykų.

965–348 Sielos žūsta nežiūrint Mano karčios kančios. Duodu jiems paskutinę gelbėjimosi lentą; tai yra Mano gailestingumo šventę. Jeigu nešlovins Mano gailestingumo – žus per amžius. Mano gailestingumo sekretore, rašyk, kalbėk sieloms apie tą didžiulį Mano gailestingumą, nes arti yra baisioji diena, diena Mano teisingumo.

1076–376 Parašyk – viskas kas yra, randasi Mano gailestingumo viduje giliau negu kūdikis motinos iščiose. Kaip skausmingai Mane žeidžia nepasitikėjimas Mano gerumu. Labiausiai Mane žeidžia nepasitikėjimo nuodėmės.

1160–394 Nubaudimui turiu amžinybę, o dabar prailginu jiems gailestingumo laiką, bet vargas jiems, jeigu nepažins Mano gailestingumo laiko...

1275–426 Mano sekretore, parašyk – esu dosnesnis nusidėjėliams, negu teisingiesiems. Dėl jų nužengiau į žemę..., dėl jų praliejau kraują, tegul nesibijo prie Manęs prisiartinti; jie labiausiai reikalingi Mano Gailestingumo.

1316–438 Dukra, reikalauju aukos, pripildytos meile, nes tik tai turi Man reikšmę. Didžiulės yra nusitęsiosios skolos Man; gali jas sumokėti švarios sielos, savo auka darydamos gailestingumą dvasioje.

1320–439 Trečią valandą maldausk Mano gailestingumą ypač už nusidėjėlius, ir nors per trumpą laiką įsigilink į Mano kančią; labiausiai į Mano vienišumą merdėjimo matu. Tai yra valanda didžiulio gailestingumo visam pasauliui. Leisiu tau įsigilinti į Mano mirtiną liūdesį – toje valandoje neatsakysiu nieko sielai, kuri prašo per Mano Kančią...

1385–457 Trokštu susijungti su žmonių sielomis – Mano malonumu yra susijungimas su sielomis. Žinok apie tai, Mano dukra, kada ateinu Šv. Komunijoje į žmogaus širdį, turiu pilnas rankas įvairiausių malonių ir trokštu jas sielai atiduoti, bet sielos net gi nekreipia į Mane dėmesio – palieka Mane vienišą, o užsiima kuo kitu. O, kaip Man liūdna, kada sielos nepažino Meilės. Su Manimi elgiasi kaip su kuo tai mirusiu.

1396–461 O, jeigu nusidėjėliai žinotų Mano gailestingumą, nežūtų jų tokia daugybė. Kalbėk nuodėmingoms sieloms, kad nebijotų prie Manęs prisitarti, kalbėk apie Mano didžiulį gailestingumą.

1397–461 Kiekvienos sielos praradimas paskandina Mane mirtiname liūdesyje. Visada mane paguodi, kada už nusidėjėlius meldiesi. Maloniausia yra Man malda, tai malda už atsivertimą nuodėmingų sielų, žinok, Mano dukra, kad ta malda yra visada išklausiama.

1448–473 Rašyk, kalbėk apie Mano gailestingumą. Pasakyk sieloms, kur turi paguodos ieškoti; tai yra Gailestingumo Tribunole, ten yra didžiausi stebuklai, kurie nuolatos pasikartoja. Kad įgautum tą stebuklą, nereikia atlikti tolimą kelionę, nei sudėti kokias išorines apeigas, bet užtenka prisitarti prie Mano pavaduotojo papėdės su tikėjimu ir pasakyti savo menkystę, o Dievo gailestingumo stebuklas pasirodys visoje pilnumoje.

Nors siela būtų kaip gendantis lavonas ir žmogiškai jau nebūtų atgaivinimo ir viskas prarasta; ne taip yra pas Dievą – Dievo gailestingumo stebuklas prikelia tą sielą visoje pilnatvėje. O vargingi, kurie

nepasinaudoja tuo Dievo gailestingumo stebuklu – veltui šauksite, bet bus per vėlu.

1516–501 Pasakyk sieloms, Mano dukra, kad duodu joms apsigynimui savo gailestingumą. Pats už jas kovoju ir pakeliu teisingą savo Tėvo rūstybę.

1517– 501 Mano dukra, pasakyk, kad Mano gailestingumo šventė išėjo iš Mano vidaus viso pasaulio paguodai.

1540–506 Visos sielos, kurios šlovins Mano gailestingumą ir platins jo garbę, skatindamos kitas sielas pasitikėti Mano gailestingumu – tos sielos mirties valandoje nepatirs siaubo. Mano gailestingumas apgins jas toje paskutinėje kovoje...

1588–521 Senajame Testamente siuntinėdavau pranašus savo liaudžiai su perkūnais. Šiandien siunčiu save į visą žmoniją su Mano gailestingumu. Nenoriu bausti vargingos žmonijos, bet trokštu ją išgydyti priglaušdamas prie savo gailestingosios Širdies. Bausmes naudoju, kada Mane patys prie to verčia. Mano ranka nenoriai ima teisingumo kardą; prieš teisingumo dieną siunčiu dieną gailestingumo.

1605–528 Rašyk apie Mano gerumą, kas tau į galvą ateina.

– Atsakau: o jei, Viešpatie, parašysiu per daug?

– Ir atsakė man Viešpats: – Mano dukra, nors kalbėtumei visomis žmonijos ir angelų kalbomis, tai ir taip neišsakytumei per daug, bet geriausiu atveju tik dalinai šlovintum mano gerumą – begalinį gailestingumą.

1628–533 Jausmai ne visada yra tavo galioje; pagal tą pažinsi ar turi meilę, jeigu po patirtų nemalonumų ir priešingumų neprarandi ramybės, bet meldiesi už tuos, nuo kurių patyrei kentėjimų ir linki jiems gera.

1667–547 Būk rami, Mano dukra, tas gailestingumo darbas yra Mano, nieko jame nėra tavo, Man patinka, kad ištikimai vykdai tai, ką tau liepia – nei vieno žodžio ne pridėjai, nei nuėmei.

1682–552 ...Yra sielos, kurios Mano pastangas paverčia niekais, bet neatgrįstu; kiek kartų į Mane kreipiasi, skubu joms į pagalbą, pridengdamas jas gailestingumu ir duodu joms pirmą vietą Mano gailestingoje Širdyje.

1688–553 Mano dukra, žiūrėk į gailestingą Mano Širdį ir vykdyk jos gailestingumą savo širdyje ir darbuose, kad tu, kuri skelbi pasauliui Mano gailestingumą, pati juo degtum.

1717–562 Yra sielų, kuriose negaliu nieko nuveikti; tai yra sielos, kurios nuolatos seka kitus, o nežino, kas dedasi jų pačių viduje. Nuolatos kalba apie kitus, netgi giežto tylėjimo metu, kuris yra skirtas pokalbiui su Manimi; vargšės sielos negirdi Mano žodžių, jų vidus pasilieka tuščias, neieško Manęs savo širdies viduje, bet plepaluose, kur Manęs niekada nėra.

Jaučia savo tuštumą, bet savo kaltės nepripažįsta, o sielos, kuriose pilnumoje viešpatauju, nuolatinis sąžinės priekaištas joms yra. Vietoje pasitaikymo jų širdys prisipildo pavydu, o jeigu nesupras – brenda tolyn. Ligi tol pavydžios sielos, pradeda būti neapkečiamos. Ir jau netoli pražūties; pavydi kitoms sieloms Mano dovanų, o pačios jų priimti nemoka ir nenori.

1728–565 Parašyk: *Esu triskart šventas ir bjauriuosi mažiausia nuodėme. Negaliu mylėti sielos, kurią teršia nuodėmė; bet kada gailisi, tai nėra ribos Mano dosnumui, kurį jai turiu. Mano gailestingumas ją apima ir pateisina. Savo gailestingumu seku nusidėjėlius visuose jų keliuose ir Mano Širdis džiaugiasi, kai jie pas Mane grįžta. Pamirštu apie kartumus, kuriais girdė Mano Širdį, o džiaugiuosi dėl jų grįžimo. Pasakyk nusidėjėliams, kad nei vienas nepabėgs nuo Mano rankos. Jeigu bėga nuo Mano gailestingos Širdies, pakliūs į Mano teisingas rankas...*

1732–567 Lenkiją ypatingai pamilau, o jeigu bus paklusni mano valiai – išaukštinsiu ją šventume ir galioje. Iš jos išeis kibirkštis, kuri paruoš pasaulį mano paskutiniam atėjimui.

Baigiant šią apreiškimų ir apmąstymų temą, kyla mintys ir klausimai, į kuriuos nėra atsakymo. Taip jau yra, kad mes apmąstydami kylančius klausimus, ne visuomet surandame atsakymą. Taip ir šiuo atveju. Kolei nepradedame svarstyti, atrodo viskas aišku, o gilinantį į klausimą, iškyla nauji klausimai – kaip sakoma liaudies patarlėje: „Giliau į mišką – daugiau malkų“.

Kadangi apreiškimai Olavoje (Lenkija) man geriausiai žinomi, nes tuo metu tenai netoliese gyvenau, tai ir susipažinau su visomis smulkmenomis ir aplinkybėmis. Susidariau savo nuomonę tuo reikalu ir angažavausi į ją, nes negalėjau „žiūrėti pro pirštus“ į Marijos apsireiškimus K. Domanskiui, kadangi visos aplinkybės, su kuriomis teko susipažinti, liudijo apie tų apsireiškimų tikrumą.

Tuo tarpu Lenkijos vyskupų konferencija Zakopanėje Olavos apreiškimų klausimu nedavė atsakymo. Viskas liko tarytum panerta į kažkokią nežinomybę ir palikta užmiršimui. Tokia padėtis negalėjo pasilikti visam laikui, taigi aš nuėjau tiesos ieškojimo kryptimi, nes užimta vyskupų pozicija neliudijo nei apie uolumą, nei apie sąžiningumą.

Iš Kristaus apreiškimų s. M. Faustinai prieškario laikotarpiu – šešto dienoraščio sąsiuvinio 1732–567 galima padaryti išvadą, jog Lenkija yra ypatingoje Dievo globoje, cituoju: „Lenkiją ypatingai pamilau, o jeigu bus paklusni mano valiai – išaukštinsiu ją šventume ir galioje. Iš jos išeis kibirkštis, kuri paruoš pasaulį mano paskutiniam atėjimui“.

Lenkijos liaudis buvo visą laiką pamaldi ir tuo pamaldumu pasižymėjo iš visų Europos šalių, nekalbant apie kitus kontinentus. Tas sudarė prielaidą jos iškėlimui Dievo akyse ir tas, be abejo, surišta su Marijos apsireiškimais Olavoje. Bet Lenkijos vyskupų užimta pozicija Olavos apsireiškimų atžvilgiu sugadino visą reikalą, ką rodo trys anksčiau aprašytos katastrofos:

- Zielonos Gūros vyskupo autokatastrofa,
- Štettino diacizijos piligriminės ekskursijos į La Salette katastrofa,
- Lenkijos prezidento lėktuvo katastrofa prie Smolensko.

Tai, be abejo, perspėjimas Lenkijos vyskupams dėl neigiamos pozicijos apsireiškimų atžvilgiu.

Paskutiniame šimtmetyje Dangaus apsireiškimų padaugėjo ir tai neatsitiktinai, o prasmingai ir tiksliai. Vyksta kova dėl išganymo arba pražudymo.

Pragaras, nujausdamas savo laiko galą, „neriasi iš kalio“ norėda-

Pagal šv. Faustinos regėjimus E. Kazimirovskio nutapytas paveikslas „Jėzau, pasitikiu tavimi“ Visatos Karalienės ir Dievo Motinos šventykloje, Olavoje

mas dar, kolei jam leista, paskutinėmis jėgomis patraukti kuo daugiau sielų į pragarą.

Tuo tarpu Marija, mūsų Motina ir Užtarytoja, norėdama mus gelbėti nuo pražūties, naudoja taip pat visas galimas priemones „užbėgti šėtonui už akių“... Taigi vyksta arši kova dėl sielų pražudymo arba – išganymo.

Kadangi žmogus turi laisvą valią ir gali laisvai pasirinkti, nes turi ir šviesų protą, tai galutinėje išdavoje nuo mūsų pačių priklauso laisvas apsisprendimas – kuria linkme eiti į amžinybę?

Mūsų Motina ir Užtarėja Marija, žinodama geriausią būdą kovoje su šėtonu, ateina mums į pagalbą per apsireiškimus, trokšdama dar paskutiniu laiku mus pamokinti bei priminti.

Kadangi malda yra viena iš sėkmingiausių priemonių gynimuisi nuo šėtono puolimų, o antras būdas tai pasninkas bei susilaikymas nuo įvairiausių malonumų, tai apie tas priemones Marija mums primena.

Tuo tarpu šėtono naudojamos priemonės yra televizija ir įvairios kitokios techninės bei pasilinksminimo priemonės, kurių reikia mums vengti arba apsiriboti iki minimumo...

Blogiausias dalykas, kad mes nesugebame laiku ir tinkamai suprasti tų visų aplinkybių, nes esame pasinėrę kasdieniuose reikaluose ir šėtono gundymuose...

16. OLAVOS APSIREIŠKIMŲ APMĄSTYMAI IR IŠVADOS

Esame piktųjų pragaro dvasių nuolatos klaidinami ir dažnai nesusivokiame dėl teisingo poelgio įvykdymo gyvenimo įvairiose situacijose. Pasirenkant vienokį ar kitokį nuosprendį mus klaidina ir tai, kad mes iš savo prigimties esame linkę į pasilinksminimus, išgėrimus ir visokius kitokius malonumus, pamirštant saikingumą bei susilaikymą. Šioje srityje piktosios pragaro dvasios ir manipuliuoja, įtraukdamos mus į blogus įpročius.

Negana to, mes esame linkę į išdidumą ir puikybę, ko pasėkoje ne

visada norime skaitytis su kito žmogaus nuomone. Nesugebame tinkamai įvertinti esamos padėties pripažįstant kito žmogaus teisumą.

Yra įvairios žmonių kategorijos bei grupės, kurių galvose, priklausomai nuo jų išsimokslinimo, išsilavinimo, užimamos visuomenėje padėties bei pozicijos taip susiklosto, jog jie pasineria į išdidumo bei puikybės stovį ir nėra linkę į kokias nors nuolaidas, nes mano, jog jie viską geriau už kitus išmano ir supranta.

Čia ir glūdi priežasties šaknys ir galvojimo skirtingumas, kad vienas žmogus, gyvendamas tose pačiose sąlygose bei aplinkybėse – tiki, o kitas netiki...

Protingai ir logiškai galvojant atrodo, jog paminėtos aukščiau trys automobilių ir lėktuvo katastrofos turėtų prakalbėti į Lenkijos vyskupų protus ir sąžines – leistų suprasti jų priežastis, glūdinčias ankstesniame lengvabūdiškame poelgyje, atmetant Olavos Marijos apsireiškimus kaip „netikrus“.

Keistai atrodo ir visiškai nesuprantamas toks „iš kalno“ atmetimas – be nuodugnaus tyrimo, be viešai skelbiamos informacijos – atrodo kaip Dievo Motinos Marijos apsireiškimų „sabotavimas“.

Dabar, praėjus 28 metams nuo apsireiškimų K. Domanskiui pradžios, kai nebeliko tarpe gyvųjų stebuklingai pagydytų žmonių, mažai beliko galimumo ką nors įrodyti – kai sąžiningi tyrimai nebuvo atlikti betarpiškai po išgijimo.

Taip atrodo žiūrint į reikalą žmogiškos galvojimo pusės... Bet gi šis reikalas daugiau antgamtinio pobūdžio, Lenkijos vyskupų sąžinės dalykas. Taigi čia reikalingas Šv. Dvasios apšvietimas, be kurio visos žmogiškosios priemonės yra bejėgės ką nors padoraus išgalvoti. Be to, Šv. Dvasia negali veikti išdidžių – išpuikusių žmonių širdyse, o tik nuolankiose širdyse...

Čia glūdi visa šių apsireiškimų reikalo esmė. Tuo tarpu imant dėmesin visą apsireiškimų eigos istoriją – iš Lenkijos vyskupų pusės, nesimato jokio nuolankumo bei noro reikalo tyrimui, ko išdavoje gavosi grynai neigiama padėtis.

Nežiūrint Lenkijos vyskupų užimtos pozicijos – atmesti Olavos apsireiškimus kaip nebuvusius – beprasmiški, nelogiški ir neįtikinantys yra jų kėsmai...

Geriausias ir nesugriauzamas įrodymas, liudijantis apie Marijos apsireiškimus, yra Dievo Gailestingumo koplyčia ir Dievo Motinos šventykla, pastatytos 1992–1996 metų laikotarpiu. Jų pastatymas – tai tikras stebuklas, nes be Dievo apvaizdos ir Jo valios vykdymo, vien tik žmogiškomis pastangomis tokia trumpame laikotarpyje, be pastovaus finansavimo šaltinio, iš aukų– nėra įmanoma surinkti kelis šimtus milijonų...

Tai virš žmogaus fizinių galimųjų – net išsimokslinęs statybos srityje specialistas, be pastovaus lėšų šaltinio, nesugebės tokio didžiulio objekto pastatyti ir įrengti, o juk Kazimieras Domanskis buvo paprastas, neišsimokslinęs darbininkas, invalidas, gydytojų „nurašytas“.

Kad suprasti to meto sąlygomis tokių pastatų pastatymo negalimumą, reikalinga pačiam nuvykti į Olavą ir pamatyti tas šventyklas su daugiaaukščiais gyvenamais pastatais, puikų parką, plytelėmis išklotą teritoriją ir aptvėrimą meniška geležine tvora.

Geresniam supratimui užduoties didumo ir jos įvykdymo sunkumo bei atsakingumo, kuri liko įvykdyta paprasto, neturinio tam darbui pasiruošimo nei technikinio išsilavinimo, eilinio darbininko, be to, invalido, kelia didžiulę nuostabą – reikėtų nuvykti į vietą, iš arti pamatyti puikų objektą ir stebėtis...

Žinoma, ne K. Domanskis buvo iniciatorius visos tos didžiulės užduoties, o Dievo Motina Marija, kuri jam nurodė atitinkamu laiku „ką ir kaip“ reikalinga daryti.

Statybos vieta liko Marijos nurodyta ir toji moteriškė Marija Marek, kuri paaugojo žemę statybai, lygiai Šv. Dvasios apšvietimo įtakoje suprato būtinumą savo nuosavos žemės paaugojimui...

Keista, kad Lenkijos vyskupai per savo išsimokslinimą ir išdidumą nesugebėjo suprasti, atrodo, aiškių dalykų, ką suprato neišsimokslinęs...

Čia pasitvirtino Kristaus žodžiai iš šv. Mato Evangelijos XI-25:
„Anuo laiku Jėzus prakalbėjo šiais žodžiais: „Šlovinu ir dėkoju Tau Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad uždengei tai nuo protingų ir mokytų, o apreiškei prastuoliams...“

Nereikia, kad Lenkijos vyskupai, būdami išsimokslinę filosofijos ir teologijos srityje, būtinai turėjo prieštarauti Marijos apsi-reiškimams Olavoje – jie juk turi protą ir laisvą valią, kuriais turi vadovautis kiekvienu konkrečiu atveju. Tai nėra fanatizmas, o kiekvieno žmogaus apsisprendimas nedarant niekam skriaudos, o kovojant už teisybę...

Vyskupų nuosprendžiai irgi buvo ne be diplomatijos komunistinės valdžios atžvilgiu ir klaidų – tik maža dalis, daugiausia eilinių žmonių (labiausia moterų) buvo tvirtai apsisprendusios tikėjimo į Marijos apsi-reiškimus atžvilgiu.

Tuo tarpu didžioji dalis žmonių „apsireiškimų atžvilgiu“ buvo abejinga – jiems terūpėjo jų kasdieniniai asmeniniai reikalai. To išdavoje vyskupų sprendimas liko priimtas kaip teisingas daugumos žmonių, tačiau tai nebuvo teisingas Dievo išrinktas kelias amžinojo gyvenimo pasiekimui, nes buvo einama ne nuolankumo, o išdidumo ir puikybės – pragaro nurodyta kryptimi.

Kad suprasti daugumos žmonių klystamumą, turime pažvelgti į Senojo Testamento laikus, kada Dievas, trokšdamas gelbėti žmoniją, pasinėrusią klaidose ir nedorame gyvenime, veikė ne per didelę žmonių masę, o per pavienius – dorus asmenis: Noję, Abraomą, Mozę, visą eilę Senojo Testamento pranašų, Joną Krikštytoją.

Naujajame Testamente taip pat Dievo veikimas pasireiškė per išrinktus pavienius asmenis: Juozapą, Mariją, Jėzų Kristų ir Jo Apaštalus, o taip pat nesuskaitomą daugybę Naujojo Testamento šventųjų...

Kristaus įsteigtoji šv. Krikščionių Bažnyčia, kaipo Mistinis Kristaus Kūnas – naujojo įstatymo Amžinosios Sandaros, sudarytos tarp Dievo ir žmonijos. Šioji Sandara yra jau neišardoma ir dėl to amžina, nes ją sudarė žmonių vardu pats Jėzus Kristus savo Kraujo, Kančios ir Mirties kaina.

Kadangi tik maža dalelė begalinių Dievo paslapčių yra mums apreikšta – atėjus reikiamam laikui Dievas mums atskirais atvejais savo paslaptis apreiskia, taigi mes su dėkingumu ir nuolankumu privalome jas priimti – jeigu mums kyla abejonių dėl apsireiškimų tikrumo – turėdami šviesų protą tyrimo būdu galime įsitikinti. Bet jokių atveju neturime teisės apsireiškimų atmesti kaip netikrų..!

Atmetimas be pagrįsto, akivaizdaus ir viešo išaiškinimo tikinčiųjų bendruomenei, yra žalingas savo esmėje kaip priešingas Kristaus apreikštai Evangelijai ir turintis savyje totalitarizmo, militarizmo, imperializmo, prievartos, visokių kitokių negerovių ir paties pragaro mums primetamus – apgaulės būdu – pradus.

Katalikų Bažnyčia yra Apaštalinė, tai reiškia, kad kiekvienas jos narys privalo aktyviai ir sąmoningai dalyvauti šioje tikinčiųjų bendruomenėje. Šis dalyvavimas išplaukia iš pačios Evangelijos Kristaus mums apreikštos – Jo pamokymų...

Apreiškimų reikšmė tikinčiųjų gyvenime yra be galo svarbi ir reikšminga. Juk tai yra paties Dievo, mūsų Sutvėrėjo, Viešpaties ir Tėvo kreipimasis į mus. Dažniausia su apreiskimais kreipiasi mūsų Motina Marija, bet mes privalome tuos apreiskimus priimti kaip nuo paties Dievo paeinančius, nes viskas kas iš Dangaus paeina, sutinka su šv. Visagalio Dievo Tėvo valia.

Iš to, kas anksčiau pasakyta, išplaukia aiški nesugriaunama išvada, jog apreiskimus iš dangaus mes privalome priimti su nuolankumu, nuoširdumu, nusižeminimu – tai yra pamokymai vien iš meilės mums, mūsų labui!

17. EPILOGAS

Yra susidariusi nuomonė, kad Kristaus apreikštoji Evangelija yra vienintelis šaltinis, kuriuo mes turime savo gyvenime remtis bei vadovautis – ypatingai tai skelbia liuteronų ir kalvinų sektos, nors ir katalikų kunigai po II–jo Vatikano suvažiavimo daugumoje yra tos nuomonės.

Tai yra teisinga, nes Kristaus Evangelija yra mums kelrodžiu, pamokymu, apšvietimu, išaiškinimu... kadangi tik Kristus yra mūsų Mokytojas, Apšvietėjas, Atpirkėjas, Gelbėtojas ir Šv. Krikščionių Bažnyčios įsteigėjas, taigi tie vardai Jam ir priklauso.

Tačiau nereikia pamiršti Kristaus Apaštalams pasakytų žodžių Paskutinės Vakarienės metu: „Turėčiau dar jums daug ką pasakyti, bet dar nesate sugebantys to pakelti“ – žodžiai iš Šv. Jono Evangelijos XVI–12,13.

Tai reiškia, kad Kristus turėjo dar daug ką pasakyti, bet nepasakė, nes Apaštalai dar nebuvo gabūs tų paslapčių suprasti ir Evangelijoje tai nėra užrašyta...

Taigi, Evangelija nėra vienintelė, pilnai užbaigta ir užantspauduota, o tai reiškia, kad mes, gilindamiesi į vėlesnių Dangaus apreiksimų turinį, galime gauti papildomą informaciją ir aiškumą.

Čia turiu pateikti Švenčiausios Mergelės Marijos apreikštus žodžius Dievo tarnaitėi Agredos pranciškonų vienuolyno (Ispanija) vienuolei Marijai, mirusiai 1665 metais, užrašytus knygoje „Mistinis Dievo Miestas arba Dievo Motinos gyvenimas“. I skyrius, 11 psl., 4–12 eil., cituoju: „Mano dukra, pasauliui yra labai reikalingas tas mokslas, nes jis neturi tos nuolankios pagarbos, kurią privalo turėti visagaliui Viešpačiui. Iš nežinomumo kyla mirtingųjų akiplėšiškumas, kuris užtraukia griežtą Dievo teisingumą, bausmes ir pažeminimą. Užvaldytos apsileidimo ir apakintos tamsybės, žmogiškosios būtybės netgi neieško išganymo kelio nei moka pasinaudoti jiems duota šviesa. Toji nelaimė kyla iš to, kad jiems trūksta baimės ir nuolankios pagarbos, kurią privalo turėti“.

18. DANGAUS KARALIENĖS PAMOKYMAI

Noriu pacituoti kai kuriuos Švenčiausios Dangaus Karalienės pamokymus Marijai iš Agredos, užrašytus apreiškimų knygoje „Mistinis Dievo Miestas“.

– „Koks labai brangus yra tikėjimo Dievu lobis, nemato tik tie, kurie į viską žiūri savo žemiško kūno akimis. Jie nemato, kiek pagarbos ta dovana, ta turtingoji geradarystė reikalauja. Pagalvok ir apsvarstyk, siela, kuo taptų pasaulis be tikėjimo ir kuo jis būtų šiandien, jeigu mano Sūnus ir Viešpats jo nebūtų įtvirtinęs? Kiek didžių, galingų ir protingų pasaulio žmonių dėl savo netikėjimo pateko į baisias nuodėmes ir amžinas pragaro tamsybes. O kiek yra karalysčių ir kraštų, kurie ėjo akiai su savo dar aklesniais vadais ir eina iki šiol, kol visi įkris į amžinojo pasmerkimo bedugnę! Su jais eina tie beviltiški tikintieji, kurie, tiesą sakant, gavo neįvertinamą tikėjimo malonę, bet gyvena taip, tarytum jos niekada negavo...“ (75 psl. ir 76 psl. 3 eil.)

– „Nuolatos lavinkis tikėjimo dorybe, nes ji tau padės pasiekti galutinį tikslą ir to, ką myli ir trokšti turėti. Tikėjimas rodo tikrą kelią į amžiną laimę; tai jis pašviečia žemiškiesiems piligrimams jų mirtiną gyvenimo tamsybę ir saugiai veda į dangiškąją tėvynę.“ (76 psl. 5–9 eil.)

– „Tai jis persmelkia netikinčiuosius baime, o abejingiesiems kelia išgąstį, nes parodo jiems bausmę už nuodėmes, jų laukiančią būsimame gyvenime...Tikėjimas apšviečia ir tobulina žmogaus protą, nurodo jam kelią įgimto nesąmoningumo tamsybėje, iškelia žmogų virš jo paties, kad neklystamai tikrai matytų ir suprastų tai, ko protu negali suprasti.“ (76 psl. 11–18 eil.)

– „O jeigu šventosios Bažnyčios vaikai kartais panorėtų išsilaisvinti iš savo tuščių minčių, nagrinėtų ir prisimintų geradarybes, kurias gauna per jiems duotą neklystamą tikėjimą ir neapgaulingą viltį! Jeigu žmonės suprastų, kad per tas dorybes išvengia tamsybės ir be savo nuopelnų gauna išrinktųjų ženklą, kai netikintieji, būdami

akli, žuva! Tada tikriausiai raustų ir sau priekaištautų dėl smerktino apsileidimo ir juodo nedėkingumo. Tegul šie žmonės žino, kad jų laukia baisūs kentėjimai ir kad nusipelno Dievo ir Jo šventųjų paniekos, nes jie paniekina Švenčiausiąjį Jėzų Kristą Kraują, tą geradarybių šaltinį. Kai kurie žmonės niekina tą tiesą tarytum pasaką; tuo tarpu visas jų gyvenimas praeina, o tie išsigimę Bažnyčios vaikai nepaaukvoja nė vienos dienos, o daugelis iš jų – nė vienos valandos pagalvoti apie savo pareigas ir jiems gresiančius pavojus.“ (79 psl. 20 eil. – 80 psl. 1–2 eil.)

– „Meilės požymiai pasirodo tada, kai tavo mintys yra nuolatos užimtos Dievu; Jo įsakymus ir patarimus įvykdyti noriai ir smulkmeniškai; bijai Jį įžeisti, o jeigu tai įvyko, stengiesi su Juo kuo greičiau susitaikyti; Jam padarytos nuoskaudos pripildo tavo liūdesio, o pastebėjimai, kad visi kūriniai Jam tarnauja, pažadina tavo džiaugsmą; malonus tau nuolatinis mąstymas apie Jo meilę, mintys apie jį ir Jo buvimą sukelia džiaugsmą, o Jo užmiršimas ir nebuvimas sudaro tau nemalonumą; myli, ką Jis myli, bjauriesi tuo, kuo Jis bjaurisi, stengiesi visus dėl Jo meilės ir malonės surasti, meldiesi Jam pasitikėdama, Jo geradarystes priimi dėkingai, saugai jas ir naudoji Jo šlovei ir garbei, stengiesi numalšinti aistrų pasireiškimus, kurie trukdo uoliai mylėti Dievą ir tobulintis dorybėmis.

Meilės dorybės tvarka reikalauja, kad mes labiau už viską mylėtume Dievą, kuris yra virš visų kūrinių, vėliau – patys save, o dar vėliau – artimiausius ir artimus.

Privalome mylėti Dievą visu protu – be klaidų, visa valia – be apgavysčių ir šališkumo, visu mąstymu – be pasimetimo, visomis jėgomis – be apsileidimo, tingėjimo ir lengvabūdiškumo.

Dievo meilės ir viso kito priežastis yra pats Dievas. Jį privalome mylėti dėl Jo paties, nes yra šventas gėris, aukščiausias ir be galo tobulas... Jei kas tikrai myli Dievą dėl paties Dievo, tai kartu taip pat myli viską, kas Dievui priklauso ir dalyvauja Jo gerume.“ (84 ir 85 psl.)

– „Nuo akimirkos, kai siela tampa sąmoninga, kiekviename

žingsnyje ją lydi daugybė piktyjų dvasių, kurios akylai ją stebi. Tuo metu, kai sielos privalo mąstyti apie Dievą ir praktikuoti krikšto metu gautas dorybes, piktosios dvasios pasiutiškai stengiasi išvogti iš sielų anas Dievo sėklas ar nors sutrukdyti, kad nevestų vaisių, tai daro per gundymus įvykdyti nuodėmingus, beverčius ir nereikalingus veiksmus. Per tokius bedieviškus kėslus piktosios dvasios stengiasi padaryti sielas išsiblaškusias, kad iš tikėjimo, vilties ir kitų dorybių neturėtų naudos, kad pamirštų, jog yra krikščionys, nesirūpintų Dievo pažinimu ir Atpirkimo bei amžinojo gyvenimo paslaptimis. Be to, piktosios dvasios skiepija gimdytojų širdin apsileidimą arba aklą meilę vaikams. Mokytojus skatina būti abejingus, nepastebėti blogo vaikų išauklėjimo ir leisti vaikams, prarandant gerus įgūdžius, įgyti blogų įpročių, vedančių į amžinąją pasmerkimą.“ (183 psl. nuo 12 eil.)

– „Taigi Liuciferis meta į pragarą daugybę sielų ir tai daro kas dieną, kaskart labiau didžiuodamasis prieš Dievą; tapo pasaulio viešpačiu ir padarė, jog žmonės pamiršta apie galutinius dalykus: mirtį, Dievo teismą, dangų arba pragarą. Daug tautų vedė iš bedugnės į bedugnę, kol pateko į klaidas, kurias daro eretikai ir kitos neišistikimųjų sektos.“ (184 psl.)

– „Paskutinę dieną, kai įvyks visų žmonių teismas, nelaimingi pasmerktieji karčiai verks, kad nežinojo to galingo ir sėkmingo išgelbėjimo būdo, koks yra Šv. Juozapo užtarimas; gailėsis, jog nenaudojo to būdo teisingajam Aukščiausiam permaldauti. Niekas iš pasaulio vaikų nežino privilegijų ir malonių, kurias Viešpats mano šventajam sužadėtiniui suteikė, nei jo užtarimo pas dieviškąją Valdovą ir pas mane, galybės. Užtikrinu tave, jog jis danguje yra vienas iš artimiausių Viešpaties patikėtinių ir gali daug nuveikti, nukreipdamas nuo nusidėjėlių teisingą Dievo bausmę“ (193 psl., 23 eil.)

– „Be Dievo malonės – pagalbos žmogus negali nuo blogio apsisaugoti nei daryti gera, netgi neatskiria, kas gera, o kas bloga. Dėl to taip daug žmonių iš vienos prarajos patenka į kitą, nes niekina Dievo malones jas atstumdami; taigi tampa jų neverti – tada žmonių nupuolimas yra neišvengiamas ir lieka tik braidymas nuodėmėse, o

pasekmės tikinčiam žmogui turėtų būti aiškios.“ (208 psl., 10 eil.)

– „Apgailestauk dėl žmonių aklumo, kurie niekina savo amžinąjį Išgelbėjimą ir renka Dievo rūstybės vaisius, trukdo begalinei Dievo meilei žmonėms... Apmąstyk, koks bjaurus yra žmonių tingėjimas ir abejingumas priimant šventąją Komuniją; kaip daug žmonių ją priima be reikalingo pasiruošimo ir be nuoširdaus pamaldumo...“ (222psl., 16 eil.)

– „Liuciferis ir piktosios dvasios taip bijosi būti prie Švenčiausiojo Altoriaus Sakramento, jog buvimas pragare jiems suteikia mažiau kentėjimų negu arti Jo. Jų neapykanta Dievui yra tokia didelė, jog kartais ateina į bažnyčią tikinčiųjų gundyti; pakelia ten baisias kančias, nes didžiausią pasitenkinimą jiems teikia tikinčiųjų gundymas nusidėti toje šventoje vietoje prie Švenčiausiojo Sakramento. Per procesiją piktosios dvasios bėga šalin, bet iš patirties žino, jog ir tuo metu joms gali pavykti pavienius žmones sugundyti, pamirštant apie Jėzui Švenčiausiajame Sakramente priklausomą pagarbą.“ (226 psl., 3 eil.)

– „Jeigu nepagarba Švenčiausiajam Sakramentui yra sunki nuodėmė visiems Bažnyčios vaikams, tai neverti altoriaus tarnai užsitarauja dar didesnę bausmę. Nepagarba Švenčiausiajam Sakramentui glūdi giliau, pačiose žmonių širdyse, lengvabūdiškume, nedėkingume ir kitose įvairiose žmonių ydose. Jeigu tikintieji matytų, jog kunigai prie šventų paslapčių artinasi pagarbiai ir pamaldžiai, tada suprastų, kad ir jie privalo taip elgtis.“ (226psl., 19 eil.)

– „Jeigu viena Komunija gali būti per didelis atlygis net didžiausiam šventajam, ką privalo galvoti ir daryti kunigai ir tikintieji, kurie Ją dažnai priima? Atverk akis dėl žmonių tamsumo ir aklumo, pakelk prie dangiškosios šviesos, kad suprastumei tas paslaptis...“ (227 psl., 20 eil.)

– „Daugelis tikinčiųjų trokšta, kad juos perimtų Dievo meilė; kiti prašo atleisti daugybę nuodėmių; dar kiti – didelių malonių, tačiau to negali gauti, nes prašo ne Jėzaus Kristaus – Mano Viešpaties – vardu; vadinasi, nenori Jo kentėjimuose Juo sekti, nenori Jo juose lydėti.“ (235 psl., 22–26 eil.)

– „Ką Aš Viešpaties akivaizdoje turiu pagalvoti, žiūrėdama į pasaulį ir matydama, kaip baisiai abejingai gyvena tikintieji, nors mano Sūnus dėl jų ištvėrė kentėjimus ir mirtį, nors turi Mane kaip Motiną ir Tarpininkę, nors turi prieš akis Jėzaus ir mano tyriausių gyvenimų pavyzdžius!“ (239 psl., 25–29 eil.)

– „Pasaulyje įvyksta dar viena klaida – daugelis įsivaizduoja, jog seka Kristumi, nors nei kenčia, nei verkia, nei stengiasi. Jie visi yra patenkinti, nes ne per daug nusideda; visą tobulumą trokšta surasti prote bei tingioje meilėje, nieko sau neatsako ir nepraktikuoja jokių dorybių, kurios sudarytų kūnui nepatogumų.“ (250–251 psl., 29–3 eil.)

– „Pirmųjų Bažnyčios vaikų sekimas Jėzaus Kristaus pavyzdžiu pripildė piktąsias dvasias tokios baimės, jog nedrįso prie jų artintis. Taip būtų iki šių dienų, jeigu visi katalikai priimtų malonę, veikų bendrai su ja, ja naudotųsi ir eitų Kryžiaus keliu, ko taip bijo Luciferis. Bet laikui bėgant tikintiesiems pradėjo stigti meilės, karštumo ir pamaldumo, pamiršo apie Išganymo geradarystes, paleido blogų įpročių vadeles ir kūniškus geidulius, pamilo tuštybę ir gobšumą, davėsi sukvailinimui gundymų ir apgavysčių. Per tai pasaulis pateko į nelaimingą būklę, kurioje dabar yra. Piktosios dvasios eina taip toli, jog stengiasi visą Bažnyčią sunaikinti, o daugelis katalikų neturi apie tai supratimo.“ (270 psl., 15–25 eil.)

– „Pasmerktieji galės kaltinti tik save, kai supras, ką privalėjo daryti. Jeigu savo trumpame gyvenime, kuriuo privalo užsitarnauti amžinąjį gyvenimą, užmerkia akis prieš tiesą ir šviesą, o klauso velnio ir pasiduoda jo bedieviškai valiai, jeigu nemoka pasinaudoti Dievo gerumu ir kantrumu, ką galės pasakyti teisindami save..?“

Taigi tegul žmonės, kurie nusidėjo Dievui, pripažįsta savo klaidas ir nepamiršta, jog be nuolankumo nėra malonės, be pasitaisymo nėra atleidimo ir be atleidimo nėra išganymo. Nevertieji niekada negaus malonės, atleidimo ir išganymo, bet tie gėriai nebus niekam atsakyti, kas yra jų vertas; gailestingumo niekada neturėjo ir nepritruks tiems, kurie stengiasi jį surasti.“ (293 psl., 17–32 eil.)

– „Jeigu garbėje, kurią dabar naudojuosi, dar galėčiau pakel-

ti kentėjimus, tai viena didžiausių mano skausmo priežasčių būtų abejingumas ir akiplėšiškumas, su kuriuo žmonės drįsta priiminėti švenčiausiąjį mano dieviško Sūnaus Kūną; vieni tai daro sutepti nuodėmės, kiti – be pagarbos ir šventos baimės, beveik visi – neapmąstę, kas iš viso yra anas, duonos gabalėlis jiems – o yra jis ne kas kita, kaip tik pats Dievas ir yra jiems amžinojo gyvenimo arba amžinosios mirties užuomazga.“ (297 psl., 17–24 eil.)

– „Liūdėk ir verk dėl minties apie tai, jog tiek daug Bažnyčios vaikų elgiasi su mano Sūnumi Švenčiausiajame Sakramente be pagarbos ir pagerbimo; verk dėl tos nelaimės ir dėl to, jog taip nedaugelis dėl to verkia. Verk, jog taip daugelis niekais paverčia sumanymus, kuriuos mano Sūnus neišmatuojama meile trokšta pasiekti. Pareiškiu tau, jog naujai įkurtoje Bažnyčioje buvo tiek išganytų, kiek dabar eina į pasmerkimą. Jeigu tiksliai žinotumei, kas tuo atžvilgiu vyksta, tai, tikrai mylėdama, iš skausmo numirtumei. Ta nelaimė prasideda iš to, jog tikėjimo vaikai seka tamsumu, mėgsta tuštybes, trokšta turtų ir beveik visi stengiasi dėl aistringų ir apgaulingų malonių. Tas viskas aptemdo jų protą, jog nebeturi šviesos, neatskiria, kas gera ir bloga, negali suprasti Evangelijos mokslo.“ (297 psl., 25 eil. iki galo)

– „Ginčiau visus nuo pragaro slibino, jeigu visi manęs šauktųsi ir bijotų pinklių, kuriomis juos velniai apraizgo, norėdami įmesti į pragaro bedugnę. Trokšdama apsaugoti žmones nuo to didžiulio pavojaus, juos perspēju: tie, kurie eis į pražūtį, nepaisant mano Švenčiausiojo Sūnaus mirties už juos ir tų malonių bei geradarysčių, kurias mano prašomas suteikė pasauliui; pragare kentės didesnes kančias negu tie, kurie pateko į pragarą prieš mano Sūnaus atėjimą į pasaulį, prieš Jo gimimą. Didesnes bausmes kentės taip pat tie, kurie girdi dabar apie tas paslaptis, bet, savo nelaimei, jas niekina.“ (302 psl., 22 eil. iki galo)

– „Abejingumas yra niekinimo išraiška, nes žmogus nepamiršta to, ką vertina. Kaipgi žmonės gali niekinti tą begalinį gėrį, kuris tapo jų dalimi; kaip gali pamiršti meilę, su kokia amžinasis Tėvas atidavė savo vienatinį Sūnų mirčiai; kaip gali pamiršti meilę, su kuria Sūnus priėmė tą mirtį? Negyva žemė dėkinga tam, kuris ją dirba, laukiniai

žvėrys prijunka ir tampa švelnūs, kad parodytų dėkingumą už patirtas geradarystes. Žmonės taip pat yra dėkingi savo geradariams. Jeigu kas parodo jiems nedėkingumą, jaučiasi įžeisti ir smerkia tokį elgesį.

Tad iš kur imasi tas žmonių nedėkingumas Dievui ir Atpirkėjui; kodėl žmonės pamiršta, kiek iškentėjo, kad išgelbėtų juos nuo amžinojo pasmerkimo?

Jeigu žmogus pamaldžiai prisimena Kristaus kančią, tada veltiniai praranda drąsą ir netgi prisibijo tokią sielą gundyti. Žino, jog iš Viešpaties kančios prisiminimų kyla jėga, kuri neleidžia jiems prie tokio žmogaus prisiartinti.“ (324 psl., 17–28 eil. ir 325 psl., 9–13 eil.)

– „...nėra didesnio pavojaus, kaip tas, jog žmonės pamiršta apie mirtį, ir tai, kas juos sutiks griežtojo Teisėjo teisme... žaltys stengėsi pirmajai moteriai pirmiausia įkalbėti, kad nemirs ir neturi apie mirtį kalbėti. Toji apgavystė egzistuoja iki šiol; nesuskaitomai daug lengvabūdiškų žmonių, kurie gyvena, negalvodami apie mirtį, ir kurie miršta, tarytum nieko nežinodami apie nelaimingą likimą, kuris jų laukia.“ (334 psl., 11–17 eil.)

– „Viešpats leido man pasirinkti – priimti mirtį arba be mirties pereiti į amžinąjį Dievybės regėjimą. Taigi jei būčiau norėjusi išvengti mirties, būčiau galėjusi tai padaryti, nes nuodėmė neturėjo priėjimo prie manęs, taigi ir mirtis, kuri yra bausmė už nuodėmes. Tačiau, kaip ir mano Sūnus, savanoriškai pasirinkau mirtį, kad sekčiau Jo pavyzdžiu ir tapčiau į Jį panaši, kaip buvau į Jį panaši, dalyvaudama Jo karčioje kančioje.

Tam mano pasirinkimui atlyginti taip pat Bažnyčios vaikų naujai, Viešpats suteikė man privilegiją, jog visi mano garbintojai, kurie mirties valandą šauksis mano tarpininkavimo, bus ypatingoje mano globoje; ginsiu juos nuo priešų, padėsiu jiems, suteiksiu drąsos, navesiu juos prieš Dievo gailestingumo sostą ir paremsiu tenai mano galia.“ (338 psl., 18–30 eil.)

19. DIEVAS VISŲ GERIAUSIAS MOKYTOJAS ŠVIESOJE APREIŠKIMŲ

Mums reikia prisiminti ir atminti, kad Dievas, sutvėręs pasaulį ir žmogų, nepaliko savo tvarinių be globos – priešingu atveju visas sutvėrimo darbas pasiliktų beprasmiškas ir betikslis. Protinga būtybė, išeidama iš savo egzistavimo esmės, daro viską tik tikslingai. Juo labiau Dievas – būdamas visų protingiausia (bėgaliniai) būtybė – sutvėrė žmogų numatytam tikslui.

Bet sutvertas žmogus pats iš savęs nėra nei protingas, nei viską žinantis bei išmanantis – visą išmintį ir žinojimą įgauna per patirtį ir logiškas išvadas, be to, jeigu yra tikrai išmintingas, supranta, kad yra tik ribotas tvarinys, paeinantis iš savo Sutvėrėjo, taigi per daug nesiaukština ir nesididžiuoja tarytum visus protus būtų įgijęs – supranta savo menkumą ir savo proto galių ribotumą.

Kadangi žmogus nesugeba viską iš karto žinoti ir suprasti, tai Dievas įvairias, tikėjamą liečiančias žinias, jam pateikia laike ir palaipsniui. Iš čia išplaukia būtinumas tikėjimo reikaluose žmones „šviesti“ tam tikra tvarka, palaipsniui ir laike, nes Dievas visais atžvilgiais yra bėgalinis, taigi ir pedagogikos srityje geriausias iš geriausių – Mokytojas.

Jeigu Dievas, atėjus reikiamam laikui, mums ką nors „apreiškia“ – ką mes dar turime padaryti – tai be išdidumo, atsieit esame pasiekę teologijos mokslų aukštumas ir bandome patys spręsti „reikalą“, dar gi išjuokdami paprastą žmogelį... – Privalome pirmiausia nuolankiai susimąstyti, pasimelsti prie Šv. Dvasios dėl suteikimo mums išminties dovanų, tikslu teisingo naujos situacijos iškilimo – supratimo.

Dangaus duodami „apsireiškimai“ yra pilnai pateisinami – be jų tikintieji pasiliktų tarytum be Dievo globos ypatingai šiais „paskutiniaisiais laikais“, kada šėtonas įtempęs visas savo jėgas, kolei jam dar yra „leista“, bando net Kristaus įsteigtą Bažnyčią sunaikinti.

Juokingi mes atrodome pradėdami sau įsivaizduoti, kad esame ant tiek išmintingi ir stiprūs „savo“ teologinėse teorijose, kad net Dievo apreiškimus bandome atmesti kaip nereikalingus!..

Šėtono veikimas žemėje visą laiką (išskiriant pirmuosius krikščionybės – kankinystės amžius) buvo akiplėšiškas, įkyrus, aršus, apgaulingas, suvedžiojantis, bet labiausiai akivaizdžiai pradėjo reikštis pirmojo Pasaulinio karo pabaigoje ir po jo, kada Fatimos Dievo Motinos Marijos apsireiškimai nebuvo „aktyviai“ iš Katalikų Bažnyčios vadovybės pripažinti, o juk tai buvo mūsų Motinos Marijos pastangos Europos tautų gelbėjimui nuo šėtono vergijos.

Esame trumparegiai, silpnos atminties, nesugebame susieti įvykių ir padaryti reikiamu laiku išvadų bei pamokų iš istorinių įvykių ir apsireiškimų juo labiau, kad tuose apsireiškimuose nematome kažkokios tai „naudos“, o tik darbą, triūsą, maldas ir pasiaukojimą... be to, esame tingūs, mėgstantys patogumus, pripratę prie „gero“ gyvenimo ir išlepinti.

20. KARAI – MĖGSTAMIAUSIA ŠĖTONO PRIEMONĖ VIEŠPATAVIMUI

Melas, apgavystės ir pragariška komunistinė vergija Rusijoje pirmojo Pasaulinio karo pabaigoje privedė prie masinių žudynių, tikinčiųjų persekiojimo ir prie II Pasaulinio karo.

Po II Pasaulinio karo Katalikų Bažnyčios padėtis tapo ypač bloga, nes komunistinė Rusijos sistema užvaldė didžiąją dalį Europos, įvesdama savo totalinę – diktatorišką „tvarką“.

Tai įvyko pasėkoje JAV politikų nuolaidžiavimo totalitarinei Rusijos valdžiai ir strategų nesugebėjimo „užbėgti už akių“ raudonosios armijos ekspansijai atidarant antrąjį frontą per Balkanus, kurio šalininkas buvo Anglijos premjeras Čerčilis, bet tuo metu viską sprendė JAV.

ISBN 978-609-408-273-3

9 786094 082733